Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2186 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 13 mai 1956

Gîndirea creatoare a studentului

Doina Dumbravă și Monica Ionescu sînt studente în anul III al Facultății de electronică din București. Amîndouă asistă la aceleași cursuri, au aceeași pregătire la bază. Cum învață una și cum învață cealaltă?

Pentru prima, însuși procesul participării la curs, e creator. Ascultă explicația profesorului, gîndește asupra celor ce se predau, își pune tot timpul întrebări de ce este așa și dacă ar putea fi și altfel, face legătură cu cunoștințele anterioare, notează ceea ce este esențial, într-un cuvînt, judecă. Procesul însușirii cunoștințelor este apoi mult mai ușor. Cunoscînd, în linii generale, materia pe care a predat-o profesorul, înțelegînd-o mai ales, studenta are posibilitatea să depășească notițele și cursul, sfera ei de preocupări se extinde. Studierea bibliografiei pentru Doina Dumbravă este o activitate plăcută, făcută pentru a satisface curiozitatea și dorința de a depăși limita cunoștințelor pe care le poți primi în două ore de curs. Seminarul o găsește pregătită, înarmată cu argumente pentru discuții, eventual chiar pentru a contrazice colegii sau asistentul, susținîndu-și punctul de vedere.

Nu este esențial faptul că în fața examenului studenta nu trebuie să facă decît efortul repetării materiei, a împrospătării cunoștințelor, nici calificativele foarte bune pe care le primește la examene pe merit. Important este că studenta vede în examen nu un scop în sine, ci un mijloc de verificare periodică a cunoștințelor. Scopul ei este să pună într-un total acord pasiunea pentru ceea ce și-a ales să facă în viață, cu cunoștințele care să satisfacă această pasiune. Pasiunea pentru profesia aleasă a dus-o pe studentă mai departe, pe drumul creației, al formării unei personalități științifice. Curiozitatea științifică a făcut-o să încerce să treacă peste bariera lucrurilor care nu sînt încă rezolvate, să cerceteze, să descopere. E drept, pentru aceasta i s-au pus la dispoziție condițiile necesare: cercurile științifice, laboratoarele, practica în producție.

Ce face în același timp, colega sa Monica Ionescu? Participă și ea la curs (excluzînd perioada cînd a fost bolnavă), dar participarea ei este pasivă, deși efortul pe care îl face este mult mai mare. Profesorul predă, iar ea se chinuie să-l urmărească. Făcînd efortul să nu scape nimic din ceea ce spune profesorul, studenta nu se gîndește la ce se predă, făcînd doar o operație mecanică, de înregistrare a cuvintelor pe caiet. Ce se întîmplă după aceea e simplu de înțeles. Studenta își pierde timp prețios pentru a descifra notițele, și, firește, nerămînîndu-i timp pentru a se gîndi, memorează aceste notițe, mecanic, trecînd cu ușurință peste lucrurile pe care nu le înțelege. Sistemul acesta de muncă există și în rîndul altor studenți. În acest fel, la seminar, în cel mai fericit caz, ei reproduc fraze învățate pe de rost. De cele mai multe ori însă, tac, mai ales atunci cînd asistentul, mergînd pe linia minimei rezistențe, lucrează cu studenții buni, iar pe cei slab pregătiți îi lasă să joace rolul de spectatori. Așa trec săptămîni și studenții aceștia nu scot un cuvînt la seminar, vine examenul și atunci, ce să facă? N-au altă soluție decît să ia caietul de notițe de la capăt și să-l citească cu atenție. Rezultatul: răspunsuri mediocre, nici o părere personală, nici un argument; iar calificativele pot fi altele decît slabe?

Este îngrijorător, dar la unii studenți comoditatea, lenevia au deformat înclinațiile firești tineretului — curiozitatea, interesul pentru nou — făcînd ca efortul gîndirii să le devină cu totul străin. Sub masca conștiinciozității, a frecvenței de sută la sută la cursuri și seminarii, acești studenți își apără participarea pasivă la procesul de învățămînt.

Munca studentului presupune oarecare independență în gîndire și în acțiune. Studentul nu mai e un școlar care ascultă o lecție, învață apoi după notițe, după manual, își scrie lecția, se pregătește pentru ca a doua zi să fie ascultat, să i se pună notă. El se pregătește pentru a deveni un bun specialist. Or, aceasta cere ca încă de pe băncile facultății studentul să se deprindă să muncească independent, să nu aștepte totul gata rezolvat, el doar să ia cunoștință și să înregistreze, să fie de acord sau împotrivă, fără a face efortul gîndirii, al argumentării.

În fața tinerilor specialiști se deschide un vast cîmp de cercetare. Bogății nedescoperite așteaptă să fie valorificate, știința și tehnica trebuie perfecționată. Dar fără cunoștințe, fără a ști tot ceea ce s-a făcut în domeniul tău de activitate nu poți merge mai departe.

Ar fi greșit dacă s-ar crede că formarea la student a deprinderii cu munca creatoare, dezvoltarea gîndirii depinde numai de el. Dimpotrivă, ea este strîns legată și de metoda de predare a profesorului. În unele cazuri însă, cadrele didactice încurajează comoditatea gîndirii studentului, predînd materia neinteresant, sec, dictîndu-le chiar. Ei nu-i atrag pe studenți să participe la lecții, să gîndească, ci îi obligă să-și noteze mecanic, să învețe scheme, formule, definiții, pe dinafară.

Practicile de acest gen încurajează pregătirea unor oameni a căror gîndire va funcționa ca un mecanism, căruia, dacă-i lipsește un șurub cît de mic se oprește, oameni care, pășind în viață căpătînd independență în acțiune sînt copleșiți de ceea ce îi înconjoară. Nu reușesc să facă legătură între ce au învățat și realitate, se sperie de orice lucru pe care îl întîlnesc și despre care nu s-a spus nimic la cursul profesorului.

Oricît de mult s-a înrădăcinat mecanicismul în munca unor studenți, el poate fi îndepărtat. Principal însă este ca studenții să înțeleagă că sfera preocupărilor lor, cînd vor păși în viață, va fi mult mai largă decît este prezentată într-un curs, oricît de bun ar fi el, că ceea ce le dă facultatea este doar baza pregătirii, care se desăvîrșește cu fiecare ceas, cu fiecare zi. Să înțeleagă că personalitatea se formează nu știind să faci față numai în meseria ta, ci prin capacitatea de a te descurca în orice împrejurare de viață, prin competența de a rezolva toate problemele pe care le ridică munca și oamenii alături de care trăiești. Aceasta cere un orizont larg de cunoștințe, o pregătire multilaterală, care se formează gîndind, învățînd creator.

„Scînteia tineretului"

Semnarea planului de muncă pentru aplicarea convenției culturale dintre R.P.R. și R.P. Albania

Zilele acestea au avut loc la București lucrările delegațiilor guvernamentale ale Republicii Populare Romîne și Republicii Populare Albania, în vederea semnării planului de muncă pe anul 1956 pentru aplicarea convenției culturale.

În urma discuțiilor, care s-au desfășurat într-o atmosferă de colaborare și prietenie, în ziua de 12 mai s-a semnat între cele două țări planul de muncă pentru aplicarea convenției culturale.

Din partea romînă, planul a fost semnat de Mihail Roșianu, președintele Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, iar din partea albaneză de Miha Lako, ambasadorul R. P. Albania la București.

La festivitatea semnării planului au fost de față Aurel Mălnășan, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, Constantin Dinculescu, locțiitor al ministrului Învățămîntului, dr. Iosif Bogdan, vicepreședinte al Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, Pavel Babuci, director în Ministerul Afacerilor Externe, Aurel Mihale, secretar al Uniunii Scriitorilor din R. P. R., Natalia Răutu, director în Institutul Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, și Vasile Kazar, pictor.

Deschiderea expoziției „Mecanica, medicina și electrotehnica" a R. D. Germane

Sîmbătă dimineața s-a deschis în pavilionul din Șoseaua Kiselef nr. 24, expoziția „Mecanica, medicina și electrotehnica" a R.D. Germane.

La deschiderea expoziției au asistat tovarășii: Gh. Apostol, P. Borilă, I. Chișinevschi, Al. Drăghici, Al. Moghioroș, L. Sălăjan, acad. prof. Traian Săvulescu, M. Florescu, Al. Sencovici, Marin Stancu, C. Teodoru, Bucur Schiopu, Gh. Vasilichi, M. Macavei, V. Steriopol, I. Vidrașcu, conducători ai organizațiilor centrale economice, reprezentanți ai presei și radioului.

Au fost de față șefii unor misiuni diplomatice acreditate la București, precum și alți membri ai corpului diplomatic.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de Werner Eggerath, ambasadorul R.D. Germane la București.

Asistența a vizitat apoi expoziția care cuprinde aproape 1.000 de exponate din trei importante sectoare ale economiei R. D. Germane. Sînt prezentate cele mai noi realizări din sectorul industriei electrotehnice și cel al industriei utilajului de precizie din domeniul aparatelor mecanice, al aparatelor tehnico-medicale și al utilajului radiofonic.

Expoziția va fi deschisă zilnic.

Pădurile, neprețuită comoară a patriei noastre. Pădurea Borcut e bogată în multe varietăți de lemn. Cercurile din trunchi arată că viața uriașului stejar a început cu multe secole în urmă. Iar acesta nu este singurul stejar secular în pădurea Borcut.

SUCCESELE NU SÎNT ÎNTÎMPLĂTOARE

Pe unul din strungurile brigăzii de tineret conduse de Puiu Tudor din secția aparataj a uzinelor „23 August" din Capitală stă înălțat mîndru, drapelul de brigadă fruntașă pe uzină. Faptul că drapelul a căpătat o culoare închisă și pe alocuri cîteva pete de ulei, arată vechimea lui în această brigadă. S-a împlinit mai de mult a cincea lună de cînd stă aci și poate o să mai stea încă pe atît.

Această presupunere ți-o întărește harnicul colectiv al celor opt utemiști din brigadă. Cum să nu se numească „harnic" acest colectiv cînd într-una din zile și-a depășit norma cu peste 700 la sută. A fost o cifră care a mirat întreaga uzină. Unii mai înflăcărați au venit lîngă strunguri și după ce au privit cu multă luare aminte locurile de muncă ale celor 8 tineri au întrebat:

— Bine, măi fraților, dar cum faceți?

Maistrul Duță Constantin, tehnicianul brigăzii, le-a explicat pe larg că utemiștii folosesc metodele Bortkevici și Kolesov, că au împrumutat foarte mult din experiența lui Constantin Vasilache, Erou al Muncii Socialiste, atunci cînd au fost în schimb de experiență la el în uzină. Cu această ocazie, tinerii strungari au făcut cunoștință cu o nouă metodă de ascuțire a cuțitelor de filet cu ajutorul căreia ei reușesc acum să realizeze un filet din trei treceri ale cuțitului în loc de cinci cum se face în mod normal.

— Văd însă că la fiecare strung sînt doi inși, s-a mirat unul dintre curioși.

Și de aci a început povestea elementului nou care a fost îmbrățișat de această brigadă de cutezători.

— Cînd am fost la tovarășul Vasilache — a continuat maistrul Duță — el mi-a spus un „secret". Mi l-a spus atunci cînd eu m-am mirat văzînd că lipsește o oră de lîngă strung și se ocupă cu pregătirea materialelor și ascuțirea cuțitelor. „Vezi, tocmai aici e avantajul nostru — spunea el. În acest timp lucrează ucenicii din anul 3, iar eu îi supraveghez, pregătesc sculele și aduc material. În acest timp ucenicii lucrează efectiv, învățînd, cum s-ar spune, „cu strungul în mînă". Noi am mers și mai departe—a spus maistrul. Am luat în cadrul brigăzii tineri, care n-au avut nici un contact cu tehnica, și ne-am angajat ca în șase luni de zile să-i calificăm la locul de muncă. O oră lucrează lucrătorul și o oră „școlarul". Cît de mîndru se simte viitorul strungar cînd vede că din mîna lui iese o nouă piesă, bună, gata de a fi pusă la locul ei la aparatul respectiv! Mulți dintre aceștia s-au familiarizat atît de bine cu mașina, încît au prins curaj să se ia la întrecere cu normele. Astfel, tînărul Lelea Constantin care de abia a început să pătrundă în tainele meseriei, își depășește norma cu 40 la sută. Cu același procent și-a depășit sarcinile și Tuțu Andrei și alții.

— Dar cum se prezintă calitatea pieselor?

— Ireproșabilă. Pînă acum, socotind de la începutul anului, nu a fost înregistrat nici un rebut.

— Dar există vreo repartizare organizată a noilor sosiți pe lîngă vreun lucrător, sau ei trec întîmplător de la un lucrător la altul?

— Nu! Fiecărui tînăr strungar din brigadă îi este repartizat cîte un nou angajat de care răspunde de la început pînă la primirea carnetului de calificare. Așa, utemistul Dasan Nicolae îl califică pe tînărul Popa Ion, Anton Constantin pe tînăra Budică Adriana, iar Marin Marin îl învață meseria pe Popa Gheorghe.

Atunci au înțeles toți strungarii de la uzinele „23 August" pentru ce au obținut cei din brigada lui Puiu Tudor astfel de rezultate

Corespondent
TRAIAN BADULESCU

Fire mai multe și mai bune peste plan!

Aceasta este lozinca care călăuzește în muncă textilistele de la F.R.B. Succesele obținute de harnicele muncitoare în întrecerea în cinstea zilei de 1 Mai, sînt continuate acum în noua întrecere.

Printre colectivele fruntașe se află brigada a 5-a de tineret din secția ring, care pe luna aprilie și-a îndeplinit planul în procent de 107,6 la sută, reușind în același timp să îmbunătățească calitatea firelor pînă la 99,5 la sută.

În primele 5 zile ale lunii mai, producția dată de întreaga brigadă a sporit cu 3,8 la sută.

În fotografie: *membrele brigăzii împreună cu responsabila Ioana Mitan, discută despre calitatea firelor produse.*

NOAPTE DE PRIMĂVARĂ

Negura acelei nopți de aprilie, fără lună și stele, cu nori negri ce goneau de la apus spre răsărit și invers, făcînd din creștetul boltei un ceaun în clocot, învăluia de cîteva ceasuri colinele.

Nu cred ca cineva să se fi gîndit vreodată să compare frumusețea unui vagon dormitor, cu a palatului Casei Scînteii, ale cărui ferestre revarsă o lumină albă în noaptea bucureșteană. Și cu toate acestea, prezența vagonului dormitor nu era cu nimic mai prejos acolo, pe colina aceea care domina împrejurimile, la peste 40 km. de linia ferată, decît a înaltului palat bucureștean. Era acolo, în noapte, un monument al ogoarelor.

În vagon, o curățenie sclipitoare. Putea să se ia la întrecere cu odăile celor mai bune gospodine. Aplecat asupra unei cărți, la măsuța de la fereastră stătea un băiețandru oacheș, cu trăsături fine, de fată.

— Singur?

— Singur!

— Și de ce nu te culci?

— Să mă culc? Dar poți oare dormi acum? Și însuflețindu-se dintr-o dată, obrajii de fată i se îmbujorară. Se sculă de pe scaun. Cum adică, eu să dorm iar tovarășii mei să lucreze? Crezi dumneata că dacă aș fi putut să-l înduplec pe nea Fănică (șeful brigăzii) să renunțe la dispoziția școlii, care ne interzice nouă, ucenicilor, de a lucra după orele 20, aș fi eu acum paznic de vagon?

— Bine, dar unde sînt tractoriștii din schimbul de zi?

— Pe tractoare. Noi avem numai un singur schimb. Azi a plouat în cursul dimineții și n-am putut lucra. Angajamentul nu a fost îndeplinit, dar acum îi dau „bătaie".

— Despre ce angajament e vorba?

— Cum, nu știți? Toți membrii brigăzii noastre s-au angajat ca în fiecare zi, pînă la sfîrșitul campaniei de primăvară, să realizeze cu fiecare tractor 10 hantri.

Priviți aci. Și conducîndu-mă în fața peretelui frontal îmbrăcat aproape complect în grafice și diagrame începu a-mi explica pe îndelete în vreme ce eu, neputîndu-mă reține, prinsei a-mi nota în carnet sarcinile și realizările brigăzii de tractoriști de la S.M.T. Tecuci, condusă de Ștefan Corban. Nicolae Verde: plan pe campania de primăvară 64,35 hantri, realizat, prima decadă 45,08 hantri; Valer Cantuzi: plan 63,64 hantri, prima decadă realizat 44,45 hantri; Luca Tudor: plan 60,35 hantri, prima decadă realizat 34,70 etc.

Punîndu-mi carnetul în buzunar, am ieșit însoțit de ucenic. Ne-am urcat pe niște butoaie pentru a fi mai sus. Tînărul a cărui însuflețire nu se potolise, cu un gest larg îmi arătă:

— Vedeți?

Cîteva minute privirăm colinele cufundate în întuneric. În liniștea nopții, duduitul înfundat al motoarelor creștea și se revărsa asemenea unui final victorios de simfonie. Deodată fețele ne-au fost fulgerate de o lumină. Pînă a ne dezmetici, snopul orbitor se înfipse în bolta cenușie ce se frămînta neliniștită.

Din spate, de pe o colină, celelalte 3 tractoare ale brigăzii ne fulgerau și ele cu lumina farurilor.

Ațin ui drumul unuia dintre tractoare.

Nu știu dacă era ori nu obișnuit cu asemenea vizitatori nocturni, cert este însă că tînărul de la volanul M.T.Z.-ului nu se arătă de loc surprins de apariția mea. Dimpotrivă, după ce-mi răspunse la salut mă invită, dacă vreau să stăm de vorbă, să urc sus, pe tractor.

— Știți — încercă el să se scuze — am pînă acum două ture avans față de Cantuzi și n-aș vrea să le pierd. În prima decadă cu mare greutate am reușit să i-o iau înainte.

Îmi spusese cum îl cheamă pe vecinul său cu care era în întrecere, dar eu nu știam cum îl cheamă pe el. Căutai deci să par atent la cele ce îmi povestea, în vreme ce cu mintea mă frămîntam să desprind, din cele relatate de ucenic, numele celui pe al cărui tractor mă aflam. Pînă la urmă m-am lămurit. Nimerisem pe tractorul fruntașului brigăzii. Spre a mă convinge, încercai.

— Tovarășe Verde... Verde și cum îți mai spune?

— Nicolae.

— Tovarășe Nicolae, cînd crezi că-ți vei îndeplini planul campaniei?

— Din plan n-ar mai fi așa de mult. Dar ne-am angajat să-l depășim și pentru asta dăm bătălia acum.

Furat de o întoarcere a capului și de reglarea plugului automat rămase pentru o vreme tăcut. Între timp vîntul se iuți, iar stropii de ploaie prinseră a ne șfichiui fețele. Mă ghemuisem lîngă el și încercam să-i privesc fața înnegrită de vînt și soare: prin pîcla nopții, fața lui aci se încrunta și mîinile prindeau să a-

CONTINUARE în pag. II

O discuție despre viață

— Un gazetar la noi?!... — și de uimire secretarul organizației de bază U. T. M. de la stațiile C. F. R.-Craiova uită să se mai recomande. Știți, despre noi, lucrătorii de pe liniile C. F. R., se vorbește în general foarte puțin. Oamenii s-au obișnuit să ne vadă punctuali, cu o activitate ritmică ca a unui ceasornic. Iar dacă printre noi se află un fruntaș, atunci toată atenția se îndreaptă către el. Se uită faptul că trenurile sînt deservite de oameni vîrstnici și tineri care, chiar dacă nu sînt fruntași, își aduc cu modestie contribuția lor la buna funcționare a trenurilor... Mă refer la conductori de bilete și acari, însoțitori de vagoane și personalul din stații... Printre aceștia sînt foarte mulți utemiști și tineri.

Secretarul rămase puțin pe gînduri apoi continuă:

— Călătorilor noștri și chiar... gazetarilor—adăugă el zîmbind—li se mai poate ierta dacă uită acest lucru, dar organizației nu-i este indiferent...

Stăteam într-un fel de magazie a stației, rezemați de rafturile cu materiale, eu cu carnețelul în mînă, în care nu apucasem să însemn nici un rînd, el, oarecum tulburat de propriile-i gînduri. L-am rugat să-mi povestească despre munca organizației.

M-a surprins plăcut că n-a început cu felul în care se țin adunările generale, nu mi-a declarat, de pildă, că cotizația se achită sută la sută... A început să-mi vorbească despre utemiști.

— ...Organizația noastră numără 49 băieți și fete. Buni utemiști, de nădejde. Trebuie să știi că o parte dintre ei deservesc trenurile de pe linia București-Timișoara. Cu aceștia am făcut și două brigăzi de tineret... E ușor să spui 49 de utemiști, două brigăzi de tineret, dar dacă ai ști cît sînt de diferiți... Unul nu seamănă cu celălalt. Aș putea spune că tocmai aceste deosebiri ne dau cea mai mare bătaie de cap. Unii dintre ei se gîndesc mai mult la cinematograf și dans, alții s-au căsătorit de curînd și se lasă copleșiți de greutățile începutului, unii locuiesc prin satele din jurul Craiovei și cum termină lucrul se grăbesc spre casă... Fiecare însă va trebui să se dezvolte, să năzuiască către un viitor mai bogat... S-o luăm, de pildă, pe Tatiana Iliescu. Bună utemistă. E propagandistă și cursanții o îndrăgesc. Am observat noi într-un timp că e cam posomorîtă. Deși activa ca și înainte, nu mai vedeam la ea bucuria și pasiunea pe care i-o cunoșteam. Am încercat să stăm de vorbă cu ea, dar n-a ieșit nimic din asta. Totuși, printre lacrimi, am aflat că vrea să se mărite...

— Și acesta e un motiv de plîns? — l-am întrerupt eu.

— Nu, alta era cauza. Voia să se mărite cu un băiat de treabă, secretarul unei organizații de bază de aici din oraș și nu-i dădea voie maică-sa. După cum se vede, mama ei avea alte planuri în legătură cu viitorul Tatianei. Ce era de făcut? Într-o zi ne-am dus în vizită la Tatiana. Am cunoscut-o pe mama ei, am stat de vorbă, i-am arătat așa... în treacăt, că Tatiana e o fată bună, care știe să ia hotărîri gîndite. Tatiana l-a invitat și pe viitorul ei soț acasă... Cert este că acum Tatiana e fericită, iar bucuria ei se răsfrînge în tot ce face...

Cineva îl chemă urgent pe tovarășul Cîrjan Gheorghe (așa am aflat cum îl cheamă pe secretar), iar eu mă gîndeam cu necaz că această întrerupere ar putea să schimbe cursul convorbirii noastre, care promitea să fie interesantă. Peste cîteva clipe tovarășul Cîrjan reveni și, la îndemnul meu, continuă să-și depene gîndurile:

— În brigăzile noastre care lucrează pe trenuri s-au durat prietenii tinerești foarte frumoase. Utemiștii se ajută între ei, își recomandă unul altuia cărți, în zilele libere merg la cinematograf, vizitează Bucureștiul sau Timișoara. Noi, comitetul, urmărim foarte atent viața acestor colective. Sufletul acestor colective sînt comuniștii. Multe lucruri se rezolvă cu ajutorul lor chiar acolo, în brigăzi, iar noi luăm cunoștință despre ele după ce omul și-a îndreptat greșeala, după ce cu ajutorul colectivului conflictul a fost aplanat. Să-ți povestesc un caz, în care ajutorul șefului de tren — comunistul Pantelimon Grigorescu, ne-a făcut să înțelegem profund o problemă de viață, ne-a ferit de măsuri pripite, de greșeli... Ți-am spus că între membrii brigăzilor s-au înfiripat prietenii frumoase și firești. Totuși, într-un timp s-a observat că între conductorul de bilete C. Gheorghe și însoțitoarea de vagoane M. Valentina, ambii utemiști, era ceva mai mult decît o prietenie. În pauzele pe care le aveau erau împreună, se fereau de ceilalți tovarăși, se căutau cu insistență cînd își pierdeau urma...

— Pînă acum nu văd nimic rău — l-am întrerupt eu. Probabil tinerii se îndrăgostiseră unul de altul...

— Da, se îndrăgostiseră unul de celălalt, reluă tovarășul Cîrjan. Dar C. Gheorghe era căsătorit și aștepta un moștenitor. După cîte cunoșteam noi, la baza căsătoriei lui Gheorghe nu exista nici un fel de interes meschin. Se îndrăgostise de soția lui și ea de el, hotărîseră împreună să-și întemeieze un cămin, așteptau cu nerăbdare ca viitorul lor copil să le umple casa de bucurie. Ce se întîmplase atunci?... Iat-o și pe M. Valentina. Fată tînără, drăguță, era foarte ușuratică în relațiile cu băieții, nu numai că-i plăceau atențiile acestora, dar chiar le stimula. La început și C. Gheorghe dezaproba purtarea

CONTINUARE în pag. II

În cinstea Congresului U. T. M.

Tineri din satele și comunele patriei noastre întîmpină cu frumoase succese cel de al II-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor.

În regiunea București aproape 8.500 de tineri și tinere din S.M.T.-uri, gospodării agricole de stat și gospodării agricole colective sînt antrenați în întrecerea socialistă, iar peste 9 600 de tineri din sectorul individual iau parte la întrecerea patriotică. În gospodăriile agricole de stat și în gospodăriile colective, în cadrul brigăzilor de cîmp au fost formate peste 220 echipe de tineret. Aceasta a făcut ca numeroase unități socialiste și comune să termine însămînțările de primăvară în timpul optim. În același timp, organizațiile U.T.M. au îndrumat către S.M.T.-uri 742 de tineri, care și-au îndeplinit stagiul militar, să lucreze ca tractoriști. Totodată tinerii au plantat peste 4.200.000 de puieți forestieri și pomi fructiferi.

Cooperativizarea agriculturii este una din preocupările principale ale organizațiilor U.T.M. de la sate. De la Congresul al II-lea al P.M.R. și pînă acum au intrat în unitățile agricole socialiste din regiunea București peste 9.400 de tineri și tinere. În același timp, organizațiile U.T.M. sub conducerea organelor de partid au contribuit la formarea a 23 de întovărășiri agricole. În satele Beiu, Ileana, Bratcovu, Beciu și altele, aproape toți tinerii s-au înscris în întovărășirile agricole înființate din inițiativa organizațiilor U.T.M.

În regiunea Craiova au fost constituite în ultimul timp 7 întovărășiri agricole. La Șiacu, în întovărășirea care a luat ființă s-a înscris aproape jumătate din sat. Președinte al întovărășirii a fost ales utemistul Gh. Cojocaru.

La Stejaru, în urma muncii desfășurate de utemiști și în special de Ion Răducan, secretarul organizației U.T.M. de la gospodăria de stat Corcova, și de învățătoarea Paula Bunoiu, s-a înscris în întovărășirea agricolă aproape tot satul. Succese asemănătoare s-au obținut și la întovărășirile din satele Scorușu, Gura Menți etc. În întîmpinarea Congresului, tinerii din regiunea Craiova au plantat peste 100.000 de pomi fructiferi și au confecționat mai mult de 2.100.000 de ghivece nutritive.

În întîmpinarea celui de al II-lea Congres al U.T.M., și tinerii din regiunile Galați, Timișoara, Iași, Constanța, Oradea și din alte regiuni se întrec pentru executarea în bune condiții a lucrărilor agricole.

În curînd
Ansamblul „MAZOWSZE"

În curînd va sosi în țara noastră Ansamblul de cîntece și dansuri „Mazowsze" din Republica Populară Polonă.

Ansamblul polonez și-a cucerit în ultimii ani o binemeritată faimă. Creat în anul 1948 de doi entuziaști cercetători ai folclorului polonez, compozitorul Tadeusz Sygietynski și soția sa, cîntăreața Mira Ziminska-Sygietynska, „Mazowsze" a devenit cel mai iubit ansamblu de cîntece și dansuri populare din R. P. Polonă. Marea sa popularitate se datorește atît bogatului repertoriu care înmănunchează cele mai valoroase creații muzicale și coregrafice populare cît și măiestriei de care dau dovadă cei peste 100 de tineri artiști, proveniți chiar dintre locuitorii satelor poloneze.

Pe lîngă concertele date în Polonia, Ansamblul „Mazowsze" a făcut turnee în U.R.S.S., R. P. Chineză, Franța, R. P. Ungară, R. Cehoslovacă, R. P. Mongolă, R. P. Bulgaria și R. D. Germană. În 5 ani ansamblul a dat aproape 500 de concerte, printre care 132 peste hotare, în fața a aproape 2.000.000 de spectatori.

Ansamblul este laureat al Premiului de Stat și decorat cu Ordinul „Steagul Muncii".

Solii cîntecului și dansului popular polonez vor întreprinde în țara noastră un turneu de 3 săptămîni.

(Agerpres)

Scrisori pe marginea proiectului Statutului modificat al U. T. M.

Să muncim cu întregul tineret

Școala noastră ființează doar de cîteva luni. Din toamna anului trecut 70 de tineri veniți de pe multe meleaguri ale țării au început să învețe o meserie. Unora le-a plăcut dulgheria și toată atenția și-au îndreptat-o spre această meserie. Altora zidăria. De fapt însă amîndouă sînt frumoase și tinerilor nu le-a fost de loc ușor în alegerea uneia din ele.

Educarea acestor tineri, canalizarea eforturilor lor spre însușirea temeinică a unei meserii — iată sarcini ce reveneau organizației noastre de U.T.M.

12 utemiști număra organizația noastră la început. Și cînd marea majoritate a tinerilor erau în afara organizației, cînd în locul unui colectiv unit, puternic se înfiripaseră grupuri, grupuri, rupte unele de altele, utemiștii trebuiau să acționeze, să-i atragă pe tineri alături de ei.

„Despre viața și lupta utemiștilor" a fost tema unei adunări generale deschise organizată în luna decembrie a anului trecut. După aceasta au urmat și altele. Temele au început să fie mai variate. Alături de utemiști au început să se frămînte pentru desfășurarea unor acțiuni de organizație și unii tineri. Multe dintre propunerile lor au fost interesante și aplicarea a dat rezultate bune.

Interesul tinerilor pentru acțiunile organizației a început să crească. Mulți tineri au cerut să activeze în echipa artistică a școlii și printre primii s-a numărat și Victor Serceniuc. Faptul că Victor este astăzi unul dintre cei mai buni elevi ai școlii, un pasionat cititor al literaturii, participant activ al concursului „Iubiți cartea" se datorește și organizației U. T. M. al cărui membru este acum și el. Dar care dintre utemiști nu și-l reamintește pe Serceniuc cu luni în urmă. Timid, întotdeauna numai în grupul „celor veniți din Botoșani", cu greu puteai să-l mobilizezi la vreo acțiune. Lunile s-au scurs însă și Serceniuc a început să se schimbe. O sarcină încredințată de organizație a fost îndeplinită. Recenzia cărții „Mitrea Cocor" întocmită cu ajutorul utemistei Maria Aparaschivei a fost ascultată cu atenție de tineri. Numai după cîteva zile „Mitrea Cocor" umbla din mînă în mînă.

. . . . .

Șapte luni au trecut de la înființarea școlii. Organizația a crescut mult. Acum ea numără peste 40 de utemiști. Și în întreaga școală nu există nici un corigent. Toți elevii manifestă dragoste și interes pentru însușirea meseriei pe care și-au ales-o. Și în toate acestea și-a adus contribuția și organizația de bază U.T.M

Din proiectul Statutului modificat al U.T.M. — cu care mă declar de acord — reies sarcini de mare răspundere pentru organizația noastră, pentru fiecare utemist. Noi am reușit să obținem unele rezultate mai ales în ceea ce privește înfăptuirea legăturii dintre organizația U.T.M. și tineri. Citind proiectul de Statut mi-am dat însă seama că mai avem multe de făcut. Găsirea și a altor forme mai variate, mai tinerești de muncă trebuie să stea în atenția noastră pe viitor. De ele depind în mare măsură îndeplinirea sarcinilor prevăzute în proiectul de Statut.

VALERIA ȚURCANU
secretara comitetului organizației de bază U.T.M. a Școlii profesionale de ucenici Energo-Borzești

Utemiștii — fruntași în muncă

Am citit proiectul Statutului modificat al U.T.M.-ului în ziua cînd Biroul comitetului raional mi-a înmînat carnetul roșu de membru al organizației. L-am citit cu atenție paragraf cu paragraf. „Să fie exemplu în muncă și învățătură, să studieze marxism-leninismul..." — aceste cuvinte care se referă la îndatoririle unui utemist mi-au rămas adînc întipărite în memorie. Mi-am zis atunci: voi munci ca să fiu și eu așa cum prevede statutul modificat. Și în acele momente m-am gîndit la utemiștii din comuna noastră, în mod special la utemistul Gheorghe Chelaru. Și mult aș fi dorit să-i semăn. De fapt exemplul lui — și nu numai al lui — m-a determinat să cer să fiu primit în rîndurile U.T.M.-ului.

Gheorghe Chelaru e tînăr ca și mine. El este însă utemist de mai mulți ani. Nu de mult a fost ales membru în comitetul U.T.M. pe comună. Acesta este de fapt un drept al fiecărui utemist, prevăzut și în proiectul de statut. De ce a fost ales tocmai el? Se poate întreba acel ce nu-l cunoaște. Chelaru constituie exemplul pentru ceilalți tineri din sat. Iată explicația. S-a topit zăpada, Chelaru alături de părinții lui se număra printre primii care au ieșit la însămînțat. În echipa artistică e dansator de neîntrecut. Doinele cîntate de el din fluier le fac să mai plece din sala căminului cultural. Și nici sportul nu-i displace. La concursurile organizate se număra tot printre primii.

Și-am mai observat un lucru: utemistul Chelaru citește mult. L-am văzut citind la căminul cultural, acasă și chiar la cîmp.

În organizația noastră de bază mai sînt utemiști asemenea lui Chelaru. Eu am scris despre el pentru că-l cunosc mai bine, pentru că dintre toți utemiștii cu el am discutat așa, de la suflet la suflet. Și în unele direcții am căutat să-l urmez. Și-a lămurit el părinții să lucreze pămîntul în întovărășire cu alți țărani muncitori, am discutat și eu cu ai mei. Și pînă la urmă am reușit să-i conving.

Acum în sat la noi se duce lupta pentru crearea unei întovărășiri agricole. Și despre această problemă am discutat cu el. Voi lupta să fiu exemplu — așa cum ne obligă legea organizației noastre — acesta a fost angajamentul meu în ziua primirii carnetului roșu de U.T.M. Și mi-l voi respecta.

ION C. DRUG
membru al organizației de bază U.T.M. din comuna Brătila, raionul Tg. Ocna

O sarcină de cinste

Citind proiectul Statutului modificat al Uniunii Tineretului Muncitor mi-am dat seama că prevederile lui corespund sarcinilor actuale ale organizației noastre și țin cont de experiența acumulată de U.T.M. în ultimii ani. Adoptarea noului statut la Congresul al II-lea al U.T.M. va avea un mare rol educativ și mobilizator, va ridica la o treaptă mai înaltă activitatea organizației.

Pentru noi, utemiștii de la sate, are o mare însemnătate definirea în proiectul de Statut a sarcinilor U.T.M. în transformarea socialistă a agriculturii.

În ultima vreme — și mai ales de la începutul acestui an — tot mai mulți țărani muncitori din comuna noastră, tineri și vîrstnici se unesc în întovărășiri și în gospodăriile colective. Cu două săptămîni în urmă s-a inaugurat cea de a doua gospodărie colectivă din comună — G.A.C. „1 Mai" din Bîrza.

În cele trei sate (Bîrza, Valea Stanciului și Tugurești) avem acum 9 întovărășiri și 2 gospodării agricole colective.

Utemiștii din Bîrza au contribuit activ la crearea noii gospodării colective. Și înainte se vorbea în organizația noastră de bază despre gospodăria colectivă dar ni se părea ca un obiectiv foarte îndepărtat. De astă dată organizația de partid a pus în fața noastră sarcina să ajutăm la crearea gospodăriei în timp cît mai scurt, să lămurim tinerii țărani muncitori să-și facă cereri de intrare în G.A.C.

În satul vecin — Valea Stanciului — gospodăria colectivă, creată cu cîțiva ani în urmă, își cîștigase o bună reputație. Am hotărît să trimitem cîțiva utemiști — pe Bulacu Mircea, Zamfirache Mircea, Ungureanu Laura, Predoi Oprea — la Valea Stanciului. Ei au vorbit apoi la adunarea generală a organizației despre cele văzute la această gospodărie colectivă.

— Să facem cereri chiar acum, după adunare — a propus Zamfirache.

La început eram patru utemiști care, împreună cu familiile, am cerut primirea în gospodărie. Colectivul nostru de patru — care ulterior s-a lărgit tot mai mult — a continuat munca de lămurire în rîndul celorlalți tineri. Astfel au devenit membri ai gospodăriei colective 15 utemiști și numeroși tineri neutemiști.

În momentul de față lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii este sarcina principală a organizațiilor U.T.M. sătești. Această sarcină — și cerințele puse față de membrii organizației legate de ea — sînt oglindite în proiectul Statutului modificat al U.T.M.

Fiecare membru al U.T.M. — se arată în proiectul de Statut — este obligat să lămurească masele largi ale tineretului politica P.M.R. și a guvernului R.P.R., să popularizeze hotărîrile P.M.R. și ale U.T.M. și să lupte pentru traducerea lor în viață. Pentru noi tinerii colectiviști și în general pentru utemiștii de la sate asta înseamnă în primul rînd să facem totul pentru triumful cooperativizării agriculturii.

GH. UNGUREANU
secretar al comitetului U.T.M. comuna Bîrza, raionul Segarcea

Elevii școlilor profesionale, care formează schimbul de mîine al muncitorilor din industrie se bucură de condiții tot mai bune pentru a-și însuși și desăvîrși calificarea.

Numeroase sînt astăzi noile școli, noile cămine, pentru acești elevi. In fotografie: noua cantină a Școlii profesionale de energie electrică din Sibiu.

Darea de seamă publică a delegației Marii Adunări Naționale a R. P. R. care a vizitat U. R. S. S.

Vineri după-amiază în cadrul adunării publice convocată de Sfatul Popular al Capitalei, în sala Ateneului R.P.R. membri ai delegației Marii Adunări Naționale a R.P.R., care a vizitat recent Uniunea Sovietică, la invitația Sovietului Suprem al U.R.S.S., au împărtășit oamenilor muncii din București impresii din timpul vizitei în marea Țară a Socialismului.

Deschizînd adunarea tovarășul **C. Pîrvulescu,** președintele Marii Adunări Naționale, conducătorul delegației, a spus:

Declarația Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice din 9 februarie 1955 cu privire la sarcinile de răspundere ce revin parlamentelor pentru stabilirea și întărirea colaborării prietenești între popoare, pentru asigurarea coexistenței pașnice între state indiferent de orînduirea lor socială și de stat, pentru asigurarea securității colective și apărarea păcii în întreaga lume și cu privire la schimburile parlamentare ca un mijloc pentru atingerea acestor scopuri, a găsit un larg răsunet în rîndurile popoarelor și în parlamentele multor țări.

In vederea întăririi continue a prieteniei frățești între poporul romîn și popoarele Uniunii Sovietice, a dezvoltării colaborării strînse și multilaterale între Uniunea Sovietică și Republica Populară Romînă, Sovietul Suprem al U.R.S.S. a invitat o delegație a Marii Adunări Naționale a R.P.R. să viziteze în cursul lunii aprilie 1956 Uniunea Sovietică.

Marea Adunare Națională a R.P.R. a primit cu bucurie invitația Sovietului Suprem al U.R.S.S. și a desemnat o delegație formată din 15 deputați, care a vizitat Uniunea Sovietică între 6-26 aprilie a.c.

Socotim că este datoria noastră să facem cunoscut poporului romîn tot ce am văzut și simțit în Uniunea Sovietică, să transmitem oamenilor muncii din R.P.R. sentimentele de dragoste și prietenie frățească pe care le nutrește față de poporul romîn poporul sovietic — eliberatorul și prietenul nostru de nădejde.

Peste tot în timpul vizitei noastre, a spus deputatul **Petre Lupu,** care a luat apoi cuvîntul, ne-am întîlnit cu conducătorii sovietelor și ai organizațiilor de partid care au arătat o grijă cu adevărat tovărășească în a ne asigura cele mai bune condiții pentru ca vizita noastră în U.R.S.S. să fie plăcută și rodnică.

După cîteva zile de ședere la Moscova am plecat spre Kalinin. Ni s-a spus că am fost prima delegație dintr-o țară din lagărul socialist care a vizitat Kalininul. De aceea am simțit în Kalinin nu numai dragostea față de poporul nostru ci dragostea cetățenilor sovietici pentru marea familie a popoarelor libere care unite strîns își făuresc viața nouă.

In altă zi am plecat din Moscova spre Leningrad. Am văzut Leningradul. Trebuie oare spus mai mult pentru a înțelege ce mare fericire este pentru un om al muncii să vadă cu ochii săi orașul lui Lenin, orașul celor 3 revoluții, unde fiecare casă, fiecare zid amintește de un mare fapt istoric? Vreau numai să vă spun că ne-am întîlnit printre alții și cu muncitorii marelui șantier naval, șantier a cărui istorie începe de pe timpul lui Petru cel Mare. La mitingul ce a avut loc într-o hală a fabricii ni s-a spus că de pe locul unde vorbim noi a vorbit muncitorilor în 1917, marele Lenin. Vă închipuiți emoția noastră!

Cu mult interes am așteptat să ne întîlnim cu poporul bașkir. După o călătorie foarte lungă am ajuns la Ufa, frumoasa capitală a Bașchiriei.

Bașchiria are o puternică industrie petroliferă. Se produce acolo mai mult ca la Baku: 20 la sută din producția de petrol a Uniunii Sovietice. Și țara noastră produce petrol. De aceea gazdele au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a ne arăta cum muncesc ei. Turboburul este o metodă de foraj foarte înaintată; și americanii au cumpărat din Uniunea Sovietică instalații de turbobur fiind cele mai perfecționate. Și noi avem în țară turbobure sovietice. Dar specialiștii bașchiri ne-au arătat că ei au introdus de acum, tot primii în lume, un utilaj și mai perfecționat care dă o producție cu mult mai economică: electroburul. Ca pe cei mai buni prieteni ne-au dus la Tuimazi și ne-au arătat în amănunt cum lucrează electroburul. E o minune a tehnicii forajului!

A luat apoi cuvîntul deputatul **Florian Dănălache** care a spus printre altele: Ceea ce constituie o caracteristică a vieții din Uniunea Sovietică este munca creatoare și plină de avînt a popoarelor Uniunii Sovietice pentru dezvoltarea într-un ritm impetuos a economiei naționale și în primul rînd a industriei grele în vederea creșterii nivelului de trai al oamenilor sovietici.

Am încercat puternice sentimente de admirație pentru minunata Moscovă care întinerește mereu.

De departe atenția noastră a fost atrasă de pădurea de macarale care înconjoară șantierele de locuințe.

Impresionant pentru noi a fost gradul înalt de mecanizare și calificare al muncitorilor de pe aceste șantiere. De pildă, datorită acestui înalt nivel de mecanizare și folosire pe scară înaltă a prefabricatelor, Școala nr. 84 din raionul Krasnaia Presnia, cu o capacitate de 900 elevi și cuprinzînd 28 săli de clasă, sport, muzică, ateliere, stațiune medicală etc., a fost ridicată în 72 de zile, de numai 11 muncitori.

Moscoviții se pregătesc de pe acum pentru primirea tineretului lumii la viitorul festival mondial al tineretului care va avea loc în vara anului 1957 la Moscova. Acolo se construiește un uriaș stadion cu 120.000 de locuri înconjurat de un mare complex sportiv.

In cuvîntul său, deputatul prof. dr. I Țurai a subliniat grija pe care o are statul sovietic pentru oamenii muncii constructori ai comunismului.

Condițiile de muncă în uzine și fabrici, prin folosirea tehnicii moderne, mecanizarea și chiar automatizarea proceselor tehnice, fac ca efortul fizic al omului să fie redus la minimum. În portul Odesa, de exemplu, încărcarea și descărcarea vapoarelor se face cu macarale puternice reducînd munca omului la simpla manevrare a diferite mașini. Folosirea tehnicii moderne nu numai că mărește producția și productivitatea muncii, dar scutește pe om de o muncă brută și istovitoare dîndu-i răgazul necesar să-și îndrepte surplusul de energie pentru dobîndirea culturii.

După ce a vorbit despre dezvoltarea școlii sovietice de medicină, fundamentată teoretic pe învățătura lui I. P. Pavlov, deputatul prof. dr. I. Țurai a spus în încheiere: Grija față de om în Uniunea Sovietică este o realitate concretă. Pe lîngă factorii politici ai economiei ea a contribuit să facă din omul sovietic un cetățean devotat patriei sale, un harnic constructor al comunismului, un om curajos și vesel, dornic de viață și de cultură.

Deputata **dr. Elena Vîlcoci,** care a luat apoi cuvîntul, a împărtășit unele impresii cu privire la viața și bogata activitate a femeilor sovietice.

Deputatul **Ladislau Banyai** a subliniat că în centrul preocupărilor societății sovietice este omul cu toate nevoile lui materiale și spirituale. Nivelul de viață al omului sovietic crește pe zi ce trece. Cresc și exigențele lui față de dezvoltarea economică și culturală a societății.

Inchizînd adunarea tovarășul C. Pîrvulescu a anunțat că peste cîteva zile o delegație a Sovietului Suprem al U.R.S.S. ne va vizita țara, la invitația Marii Adunări Naționale a R.P.R.

„Marea Adunare Națională și întreg poporul romîn — a spus vorbitorul — așteaptă cu multă bucurie venirea reprezentanților marelui popor sovietic în patria noastră și vor face totul pentru ca vizita lor să fie plăcută și folositoare, așa cum foarte interesantă și plină de învățăminte a fost vizita delegației noastre în U.R.S.S.".

O discuție despre viață

(Urmare din pag I-a)

ei. Cu timpul însă, lucrînd împreună, împrietenindu-se, Gheorghe a început să treacă cu vederea purtările ușuratice ale Valentinei, a început (ori i s-a părut) să țină la ea, să lase impresia că între ei există o dragoste puternică... Multă bătaie de cap ne-a dat această poveste de „dragoste". Discutam adeseori cu tovarășul Grigorescu. De la el am învățat să respectăm dragostea frumoasă, curată, nelegată de prejudecăți și conveniențe. Căutam să vedem dacă sentimentele lui Gheorghe și ale Valentinei sînt de asemenea natură. Și ce am constatat? Că Valentina continua să se poarte cu ceilalți băieți la fel ca înainte.

Ce puteam să facem? Am stat de vorbă cu Valentina și ne-a spus pe scurt să nu ne amestecăm în treburile ei personale. N-au folosit intervențiile noastre. Așa înțelegea Valentina tinerețea. Și cu Gheorghe am stat de vorbă, iar după fiecare discuție el părea mai frămîntat, mai preocupat...

Greutățile mari s-au ivit însă mai tîrziu, cînd a fost necesar ca Valentina să fie mutată ca montator frînar. Ce-aș mai putea să-ți spun? Că Valentina n-a vrut să plece? Că Gheorghe se străduia să intervină ca Valentina să rămînă totuși în brigadă? Că aveam discuții nesfîrșite cînd cu unul cînd cu celălalt? Dar ce importanță mai are acum? Lui Gheorghe i-a folosit însă foarte mult mutarea Valentinei. A putut să-și revizuiască mai bine propriile sentimente... Intr-o discuție avută după cîtva timp ne-a mărturisit că și el socotește purtarea sa și a Valentinei ușuratică, iar această mică lecție pe care i-a dat-o viața l-a mai maturizat, l-a apropiat mai mult de soția lui...

Nu mă înșelasem, cînd la începutul discuției cu tovarășul Cîrjan aveam impresia că voi afla lucruri interesante. Mi-a mai povestit cu cîtă atenție au ajutat utemiștii pe un tînăr care suferise un accident, cu cît tact s-au ocupat ei de doi utemiști prieteni, dar a căror prietenie începuse să capete un iz de cocoloșire reciprocă a lipsurilor, de grija organizației pentru tinerii care se pregătesc să devină utemiști și încă despre alte aspecte ale muncii de U.T.M.

Ascultam cu atenție tot ce-mi spunea tovarășul Cîrjan. Îl aveam în față și totuși despre el nu știam nimic. Și numele îl aflasem printr-o întîmplare. Am încercat să-l fac să-mi vorbească despre el. M-ar fi interesat să aflu izvorul acestei dragoste nemărginite pentru oamenii din jurul său, de unde găsise puterea și priceperea, sensibilitatea și tactul necesar apropierii de utemiști, astfel încît să-i poată ajuta la timp și în chestiuni atît de delicate. N-am reușit să aflu nimic. Totul i se părea firesc, meritele nu erau ale lui, ci ale colectivului.

Acum, cînd îmi reamintesc discuția avută cu tov. Cîrjan, mă gîndesc că el n-are dreptate. Da, e într-adevăr meritul colectivului dar și al său. E și meritul celorlalți membri ai comitetului și aș spune al tuturor utemiștilor care nu trec indiferenți prin viață.

MARIETA VIDRAȘCU

Noapte de primăvară

(Urmare din pag. I-a)

lerge de la o manetă la alta, aci se însenina și sta nepăsătoare în bătaia ploii.

Nu după mult timp ploaia se transformă într-o lapoviță lipicioasă și rece.

— Mai lucrezi mult, tovarășe Verde?

— Păi deocamdată nu patinează încă roțile.

Priveam roțile și mă întrebam: cînd vor patina? Tînărului acestuia nu-i e frig? Dar iată că în fața farurilor se ivi un om cu chipul smolit și ud leoarcă. Verde mă împinse cu cotul.

— Uite, a venit șeful brigăzii: apoi către el: Ce s-a întîmplat nea Fănică?

— Ajunge. Norma v-ați făcut-o. Angajamentul l-am îndeplinit și vremea e rece. Intoarce la cap și hai la vagon. Zicînd acestea porni către celălalt tractor.

Nu trecu mult și tabăra brigăzii, pînă atunci pustie, se umplu de larmă. Tractoarele fură aliniate și motoarele oprite. Toți năvăliră apoi în vagonul-dormitor. Ștefan Corban, șeful brigăzii, și pontatorul-alimentator Ion Constantin aflînd scopul vizitei, prinseră a-mi povesti în amănunt felul cum au cîștigat întrecerea pe prima decadă, despre angajamentele lor și multe altele. Deodată, Nicolae Verde, care stătuse pînă atunci tăcut pe bancă, se sculă:

— Lasă măi, nea Fănică, mai discuți cu tovarășul dimineață. Hai acum să mîncăm și să facem puțin foc c-am înghețat sloi.

Rămăsei uluit. Vasăzică și lui îi era frig. Dar cu toate acestea nu se îndura să plece de pe brazdă și stătea acolo pe tractor sfidînd capriciile acelei nopți de primăvară.

Am făcut focul, am mîncat, și așezîndu-ne spate în spate ne culcarăm pe cele două rînduri de laviți. In vagon era încă frig, dar mă simțeam bine ascultînd respirația regulată și sănătoasă a tractoriștilor. Lampa era făcută mică. Intr-un tîrziu, pe lavița de jos, văzui pe cineva mișcîndu-se. Era ucenicul.

— Ce faci, nu dormi?

— Nu mă ia somnul. Mă mai gîndeam. Apoi după o clipă de pauză: La anul o să iau și eu un tractor în primire. Am să cer să fiu repartizat tot în brigada lui nea Fănică. Știți tovarășe, aci este...

Ce mi-a spus mai departe nu știu. Adormisem.

ION ȘERBU

Conferința de presă cu membrii delegațiilor sindicale de peste hotare

Vineri după-amiază a avut loc la Casa Ziariștilor o conferință de presă cu membrii delegațiilor sindicale din Uniunea Sovietică, R. P. Chineză, Anglia, R. Cehoslovacă, Danemarca, din întreaga Germanie, Japonia, Indonezia, R. P. Mongolă, R. P. Polonă, Suedia și R. P. Ungară, care la invitația sindicatelor din țara noastră au luat parte la sărbătorirea zilei de 1 Mai și ne-au vizitat țara.

La conferința de presă au participat numeroși ziariști, reprezentanți ai ziarelor centrale, radioului, revistelor și publicațiilor care apar în Capitală.

Deschizînd conferința de presă, tov. **Al. Bondoc,** redactor șef adjunct al ziarului „Munca", a adresat oaspeților un cuvînt de salut.

Membrii delegației sindicale de peste hotare au răspuns apoi întrebărilor puse de ziariști.

Ivan Dvornikov, conducătorul delegației sindicale din U.R.S.S., a spus: „Și înainte de a veni în țara dvs. noi am auzit multe despre succesele mari ale Republicii dvs. Dar, cum spune un proverb, e mai bine să vezi odată decît să auzi de o sută de ori. Timp de două săptămîni cît am vizitat Romînia am văzut foarte multe și ceea ce am văzut ne-a lăsat o impresie foarte bună. Romînia se dezvoltă în ritm rapid, se industrializează, crește clasa muncitoare și conștiința ei de clasă".

„Am fost impresionați de ospitalitatea și prietenia care ne-a fost arătată de către toți cetățenii Romîniei" — a spus **Philipp Creswick,** membru al delegației oamenilor muncii din Anglia.

Răspunzînd la o întrebare în legătură cu minoritatea germană din R.P.R., **Rudolf Springer** a arătat că deși scopul delegației nu era studierea vieții minorității germane din R.P.R. a putut totuși să-și dea seama că aceasta are drepturi egale și muncește împreună cu poporul romîn.

Jaroslav Kosnar, conducătorul delegației din R. Cehoslovacă, a arătat că delegația cehoslovacă a stabilit rodnice legături personale cu muncitorii, inginerii și tehnicienii de la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann" din Orașul Stalin.

Wan Clun, conducătoarea delegației sindicale din R. P. Chineză, a arătat că în cadrul avîntului general al revoluției socialiste din R. P. Chineză, în luna ianuarie a acestui an, în linii generale, în orașele mari și mijlocii întreprinderile industriale particulare au devenit întreprinderi mixte.

Masaji Kinoshita, conducătorul delegației sindicale din Japonia, a vorbit despre lupta sindicatelor pentru interzicerea armelor atomice.

Joseph Siwek, conducătorul delegației sindicale din Polonia, a vorbit despre contribuția presei în introducerea tehnicii noi și a metodelor avansate în industria minieră poloneză.

In numele ziariștilor, tov. **Vasile Dumitrescu,** președintele Uniunii Ziariștilor din R.P.R., a mulțumit călduros oaspeților pentru bunăvoința cu care au răspuns la întrebările puse.

(Agerpres)

Prin Galeriile Tretiakov

O mie de ani de artă rusă

Marin Mihalache

Acum, la aniversarea Galeriilor Tretiakov mi-am amintit de zilele cînd mă aflam la Moscova. Impreună cu mai mulți artiști din țara noastră mă îndreptam nerăbdător spre Galeriile Tretiakov. Deși era mult pînă la deschidere, în fața porților erau adunate cîteva sute de oameni. Și era doar o zi de lucru, obișnuită. Această imensă coloană în fața unui muzeu, pe care am întîlnit-o în fiecare zi cît am venit aici, și pe care am văzut-o mai apoi la toate celelalte muzee, cinstește poporul sovietic, arată marea sa dragoste pentru artă.

Splendida colecție pe care ne pregăteam s-o vizităm se datora lui Pavel Mihailovici Tretiakov, industriaș rus din secolul trecut, colecționar pasionat, cu gust rafinat și pricepere într-ale artei care — ajutat și de legăturile sale cu intelectualii progresiști ai epocii — și-a dat seama de valoarea pe care o reprezintă arta rusă. Timp de patru decenii a sprijinit pe cei mai buni dintre artiștii plastici ruși, achiziționîndu-le operele, încurajîndu-i în creația lor. In casele sale a organizat o galerie pe care a deschis-o pentru public și pe care a îmbogățit-o mereu, pînă la sfîrșitul vieții sale, cu noi comori de artă, lăsînd-o apoi moștenire poporului. Prin aceasta, Tretiakov s-a dovedit un om luminat, însuflețit de dragoste pentru popor, de dorința de a ajuta ridicarea spre cultură a țării sale. Iată de ce numele lui este cinstit și astăzi, la aniversarea a 100 de ani de la înființarea galeriei și va fi cinstit și în viitor, ca o pildă de patriotism.

Iată-ne intrați în acest puternic centru al artei plastice ruse. In primele săli sînt înșirate icoane străvechi, unele de la începutul mileniului nostru. Au trecut secolele, dar culorile lor sînt și astăzi atît de vii, atît de proaspete și strălucitoare! Unele din ele sînt anonime, create de meșteri ruși rămași necunoscuți. Altele, din veacurile următoare, provin din vestitele școli de pictură bisericească din Novgorod, din Pskov, reamintindu-ne de numele unor vechi și iluștri iconari ruși ca Andrei Rublev, Dionisie, Teofan Grecu și alții. Figurile biblice sînt realist tratate, expresive; vechii meșteri iconari, strămoșii pictorilor laici de mai tîrziu, stăpîneau știința compoziției, cunoșteau tainele culorilor. Sînt apoi miniaturi prețioase, lucrate cu o mare iscusință, toate grăind despre puterea de creație a unui mare popor. Cele cîteva mii de lucrări sînt o adevărată enciclopedie în imagini a vieții rusești! Te desparți cu greu de fiecare sală, sînt doar atîtea de văzut.

La început, se pot vedea în portrete doar figurile nobililor purtînd semnele rangului, ale averii, altele reprezentînd negustori bogați. In ele artiștii căutau să surprindă și trăsături ale personalității și poziției sociale a modelelor.

Venețianov este primul care a renunțat la tablourile pompoase ce se creaseră pînă atunci, redînd în pînzele sale viața obișnuită, oamenii simpli, Rusia adevărată. Apoi, spre sfîrșitul veacului trecut, influențați de mișcarea revoluționară, o serie de pictori pun bazele unei noi orientări, realistă, populară, arătîndu-și simpatia pentru viața poporului, demascînd orînduirea socială asupritoare. In opere de un profund realism, ei zugrăveau cu măiestrie artistică munca poporului rus, viața sa grea, iar în peisaje bogăția, varietatea și frumusețea specifică naturii ruse. In fruntea acestor artiști se afla Kramskoi.

Ne uităm îndelung la un mic tablou al lui Perov, „Cel din urmă drum". In vale se vede un sat și turla unei biserici. Pe cerul cenușiu, într-o atmosferă apăsătoare, se proiectează silueta dezolantă a unui cal slab, descărnat, sleit de ani și de poveri, trăgînd o sanie. O femeie văzută din spate, cu umerii frînți, cu capul în piept, rămasă pe semne și singură pe lume, îl duce pe bărbat la groapă. Ghicești că a plîns atîta încît nu mai are lacrimi. In jurul sicriului din scînduri sărace, negeluite, stau doi copii triști. Cel mic e îmbrăcat în cojocul larg al răposatului. Cît de mult spune acest tablou despre soarta milioanelor de oameni sărmani din fosta Rusie!

Rînd pe rînd, vedem apoi lucrările portretiștilor Rokotov, Levițki, Kiprenski, ale sculptorului iobag Șubin, ale unor vestiți peisagiști ca Șcedrin, Vasiliev, Șișkin — pictorul pădurii ruse —, admirăm vastitatea stepei ruse și farmecul unor nopți albastre atît de bine prinse de Kuindji. Iată pe marele îndrăgostit de natură — Levitan. Toamna lui de aur te încîntă. Atîta poezie se desprinde din ea, atîta vrajă și frumusețe!

Vastele peisaje marine ale lui Aivazovski, numeroasele studii și variante pe care A. A. Ivanov le-a făcut în cei peste douăzeci de ani cît a lucrat la celebra sa pînză de gigantice proporții „Isus se arată mulțimii", micile lucrări ale lui Fedotov, din care se desprinde un ascuțit spirit satiric, tablourile împotriva războiului ale lui Vereșceaghin, sau cele ale lui Makovski, vădind o atît de caldă înțelegere pentru oamenii simpli, atîtea și atîtea opere de frunte ale altor zeci și zeci de artiști, ne lasă o impresie de neuitat.

Divers, multilateral, profund, Repin e prezent aici, în cele două săli închinate lui, cu vaste compoziții, portrete, studii. Parcă toată Rusia pravoslavnică s-a adunat în „Procesiunea de la Kursk". Țărani, tîrgoveți, cerșetori, iar pe deasupra tuturor polițaiul călare păzește pe boierii ce merg mai la o parte, ca oameni de alt rang.

Ne așezăm pe scaun în fața tabloului „Burlacii de pe Volga" („La edec"). Il cercetăm astfel pe îndelete cum fac mulți dintre vizitatori. Voinici și puternici, pe măsura marelui fluviu rus, înhămați la corabie, acești oameni zdrențăroși dar neresemnați țintesc spre noi priviri amare, pline de durere. E cald pe Volga, soarele dogorește și ei sînt istoviți. Așa cum merg, aplecați în ham, ne amintesc de tulburătorul cîntec al luntrașilor de pe Volga.

Dar peste această impresionantă imagine a trecutului, pe care penelul lui Repin a făcut-o nemuritoare, se așterne repede, revelatoare prin contrast, imaginea ce ni s-a întipărit în minte cu o seară înainte pe canalul ce leagă Moscova cu Volga. Erau acolo lungi vapoare albe, spintecînd cu viteză apa, ducînd cu ele pe nepoții acestor „burlaci".

In liniștea ce domnește în muzeu ca într-un templu, oamenii pășesc cu un fel de religiozitate; deși e atîta lume, nu se aude o vorbă. Unele grupuri sînt însoțite de ghizi, care pun o adevărată pasiune în munca lor. Nu fac o înșirare monotonă de nume și date, ci o instructivă și interesantă lecție de istorie a artei.

...Intr-altă zi cînd venim la Galeriile Tretiakov, ne întîmpină subdirectorul, criticul Nedoșivin, care a fost la noi în țară acum cîțiva ani. E bucuros să se reîntîlnească cu artiștii romîni. Ne conduce prin Expoziția unională deschisă în încăperile Galeriei. Unii artiști au plecat în vară în documentare pe pămînturile de curînd desțelenite. La întoarcere au expus rodul muncii lor, studii și schițe făcute la fața locului, direct după natură, care evocă cu putere munca însuflețită, viața eroică a cuceritorilor de noi pămînturi, pustii pînă de curînd, dar unde începe să înflorească viața. Pînzele sînt mici, au rolul unor reportaje artistice, dar în ele se vede originalitatea, sensibilitatea artistului, notația proaspătă cu o mare putere de convingere.

Deși expoziția nu-i întreagă (multe tablouri sînt trimise peste hotare), ea ne dă totuși impresia unei mari varietăți nu numai în tematică, dar și în maniere. E o expoziție în care se evidențiază limpede căutările unor noi mijloace de expresie plastică. Se dă o mare bătălie împotriva nivelării; fiecare artist tinde să-și dezvolte propria sa personalitate.

...De la icoanele primelor secole pînă la arta din zilele noastre e un drum lung. Intreg acest drum se poate urmări aici, în Galeriile Tretiakov, unde atîția maeștri iscusiți ai culorilor stau de vorbă cu noi în liniște.

Se spune că arta exprimă sufletul unui popor. Am găsit acest suflet în Galeriile Tretiakov, acolo unde sînt adăpostite atîtea și atîtea capodopere ale artei ruse. Și, într-adevăr, galeria oferă o amplă sinteză a vieții rusești, a evoluției unui popor care a trecut prin multe greutăți dar le-a învins întotdeauna.

De la Galeriile Tretiakov pleci cu puternice impresii: ți-ai îmbogățit sufletul și mintea, ai făcut o călătorie de-a lungul a o mie de ani de artă rusă!

I. I. ȘIȘKIN. Secară. (Tablou aflat în Galeriile Tretiakov).

Fără „Sesam deschide-te!..."

Primul contact cu arhitectura sobră a fațadei muzeului Brukenthal din Sibiu, cu poarta lui masivă, îți dă un sentiment copleșitor. Dar, la fel ca Ali-Baba din poveste în fața misterioasei stînci, aceste impresii de început nu sînt totuși de natură să-ți înăbușe curiozitatea pentru interesanta istorie a muzeului, a vieții inițiatorului lui.

Și, așa cum Ali-Baba a pătruns rînd pe rînd tainele peșterii ascunzătoare de comori, așa afli — urmărind firul vieții celui ce a dat numele muzeului — povestea acestuia.

Samuel Brukenthal, fiu al judecătorului regal de plasă Mihail Breckner, înnobilat de împăratul Austriei, a urmat școli înalte la Jena și Halle, căpătînd o slujbă la înfloritoarea curte a împărătesei Maria Tereza a Austriei. La 1777 s-a întors în Sibiu, unde făcuse gimnaziul, fiind numit de împărăteasă guvernator al Transilvaniei. Pentru că strînsese la Viena impresionante colecții de piese arheologice, monede, cărți, tablouri, portelanuri, și-a construit, între anii 1780-1785, o încăpătoare clădire în stil baroc austriac, unde avea de gînd să și le depoziteze. S-au păstrat intacte pînă astăzi coperte de cărți lucrate din piele cu încrustații din aur cu blazonul familiei. La moarte (1805), neavînd moștenitori, Brukenthal a lăsat prin testament gimnaziului evanghelic din Sibiu clădirea și colecțiile, spre a fi puse la dispoziția publicului.

Așa s-a născut muzeul. Cu trecerea anilor el a crescut, s-a dezvoltat, complectîndu-se cu biblioteca Academiei de drept din Sibiu și cu cea a capelei din același oraș, cu donații particulare sau achiziții prin fondurile lăsate tot de Brukenthal.

Existența muzeului n-a fost lipsită de griji și necazuri. Astfel el a stat nefolosit pînă la 1817, contrar dorinței donatorului. Cu trecerea anilor, s-a dovedit că materialele folosite la construcția numeroaselor încăperi nu ofereau condiții bune pentru conservarea obiectelor; camerele erau neîncălzite și fără lumină, iar planșeele de lemn care separau etajele au putrezit. Fațada, cu două pitorești felinare, suferise de asemenea nefericite modificări.

Dar acum, pe fața muzeului se văd semne de înseninare, dovezi ale activității de recondiționare care se duce pentru ca în curînd muzeul să poată fi repus treptat la dispoziția publicului. După stampe și fotografii s-a refăcut fațada, așa cum a fost clădită inițial; clădirea a suferit reparații capitale, conservîndu-se însă cu grijă stilul în care a fost construită; 70 de încăperi încălzite și bine luminate vor cuprinde celebrele colecții expuse în elegante vitrine lucrate de întreprinderea „Decorativa". Restul camerelor vor servi pentru depozitarea bibliotecii, săli de lectură, garderobă, fișier, birouri.

Acum rămîne să explicăm ce a-nume ne-a determinat să asemănăm muzeul cu stînca eroului din povestea orientală susamintită.

In loc de giuvaeruri scumpe găsiți la Brukenthal o bibliotecă cuprinzînd 200.000 volume printre care lucrări din istoria Transilvaniei, cărți juridice, teologice, de artă, de literatură clasică antică — greacă și latină — franceză, germană, engleză și o pinacotecă ce cuprinde 2000 piese. Amintim picturile lui Lucas Kranach, Franz Halls, Van Eyck, Van Baalen, Tizian. Din școala transilvăneană, pictura „Horia, Cloșca și Crișan" de A. Steinwald, din lucrările primitivilor flamanzi A. Mohr și Dirich Bonts. Recent, s-au achiziționat tablouri ale lui Grigorescu, Luchian, St. Popescu, Petrașcu, Ressu, Iser, Baba.

Obiectele aflate în secția de arheologie și istorie (al căror număr a crescut recent cu 10.000) se pretează poate cel mai bine analogiei sus pomenite alcătuind un adevărat tezaur: unelte, ceramică, obiecte de artă din aur și argint din comuna primitivă, obiecte de cult și de artă din sclavagism, piese din termele (băi) romane (mare parte găsite la Alba Iulia), arme, costume, obiecte rămase de la breslele meșteșugărești din perioada feudalismului.

Nici grămezile de monezi sunătoare nu lipsesc. Numai că aici ele aparțin colecției numismatice a muzeului și cu greu le-ar putea cineva folosi ca Ali-Baba pentru procurarea bunurilor lumești. Sînt aici monede romane și dacice, altele din timpul regilor unguri din prima jumătate a mileniului acestuia, monede austriace de pe timpul Mariei Tereza. Colecția se complectează mereu cu piese din fiecare emisiune.

Obiectele de artă populară (datînd mai mult de la sfîrșitul sec. XIX și începutul sec. XX), provin în cea mai mare parte din donația Emil Sigerus și din fostul muzeu Astra (care a fost contopit cu muzeul Brukenthal). E reprezentată mai ales arta populară romînească și săsească din părțile de sud ale Transilvaniei.

Foarte interesantă este colecția de documente din istoria farmaciei (stampe, cărți, obiecte de laborator, rețete, medicamente de pe vremuri).

La Brukenthal se află de asemenea cea mai veche copie a partiturii „Simfonia sibiană" de Haydn.

N-o să treacă mult și — fără să avem nevoie de miraculoasa formulă a lui Ali-Baba „Sesam deschide-te!" — se vor da în lături porțile Brukenthalului, oferindu-ne bucuria cunoașterii comorilor lui de cultură.

S. V.

La 147 de ani

In satul azerbaidjan Pirassura, situat la o înălțime de peste 2.000 de metri deasupra nivelului mării, locuiește colhoznicul Mahmud Eivazov în vîrstă de 147 de ani.

M. Eivazov s-a ocupat aproape timp de un secol de creșterea oilor, cultivarea porumbului și a pomilor fructiferi, a lucrat ca tîmplar și ca fierar. Cu toată vîrsta sa înaintată Eivazov este vioi, sănătos și continuă să participe în mod activ la gospodărirea colhozului, pe care l-a înființat cîndva împreună cu fiii săi.

Bătrînul colhoznic este tată a 23 de copii și capul unei familii de 152 persoane. Fiica cea mai mare are 120 de ani. Printre copiii lui unii sînt păstori, alții învățători, grădinari, petroliști, ostași ai armatei sovietice.

Anul trecut Mahmud Eivazov a fost la Moscova unde a vizitat Kremlinul, noua clădire a Universității „Lomonosov", Expoziția Agricolă Unională, Academia de Științe a U.R.S.S.

In fotografie: Mahmud Eivazov și agronomul Mirzadjan Gambarov în drum spre satul Pirassura.

Modă

Casa de mode pentru femei și copii — unitate a cooperativei de muncă și artă — deschisă nu de mult în plin centrul Capitalei, oferă vizitatorilor săi o varietate de modele pentru toate vîrstele. Aceste modele sînt desenate și cusute cu multă măiestrie de către colectivul de creație al casei de mode.

In fotografie: unul din modelele casei prezintă o elegantă rochie de stradă intitulată sugestiv „primăvara".

Documentare

Stelian Filip

A scris poetul mai de mult, o carte
Din cele nici prea-prea, nici foarte-foarte,
Cum mai apar prin standuri și vitrine.
In ea punea probleme citadine
Spunînd la modul sobru și pedant,
Că orice fleac e lucru important.
S-a oferit un critic oarecare
Să-i pună, grabnic, opera-n valoare:
L-a lăudat în față și-n prefață
Dar cartea s-a văzut că n-are viață.
Poetu-i rupt de viață, așadar,
O s-o cunoască — și-o să scrie iar.
Cînd încasezi diurnă de la „Fond"
Te poți plimba prin lume vagabond.
Iți dau cămin, îți dau, mă rog, simbrie,
Cunoaște neică, rumegă și scrie!
Și, hai pe colo, hai pe ici o leacă,
I s-a-ntîmplat poetului să treacă
Prin sala cu tablouri, din palat...
E greu de spus ce mult s-a bucurat.
Cînd a simțit că-ncepe să-l îmbete
Atîta viață, prinsă de perete.
Privind poetu-nlături și-napoi
I-a fost căzut cu tronc un car cu boi
Și-a slobozit un strigăt radios:
— La țară, pe cuvînt că e frumos!
Ia stai să studiez acești plăvani
Că poate scriu ceva despre țărani.

Să vorbim despre MUZICĂ

Despre vers și viers

Pe semne că ați auzit o doină căreia îi da glas un cîntăreț popular. Firul melodiei se deapănă ușor, purtînd cuvinte care evocă lupta haiducească sau dorul de dragoste și fericire, dorul de meleagurile de obîrșie și atîtea alte sentimente pe care poporul le-a cîntat de-a lungul veacurilor. Șlefuită de generații, monodia, cîntecul acesta pe o singură voce, exprimă cu subtilitate tîlcul cuvintelor.

„Cuvîntul aruncă lumină vie asupra sentimentelor, descriindu-le, precizîndu-le-n chip plastic... Muzica, revărsîndu-se-n adîncimile sufletului, pătrunde misterioasă în cele mai tăcute taine ale simțirii. Din îmbinarea cuvîntului și a muzicii s-au născut și se vor naște opere divine, nemuritoare". *Aceste cuvinte ale lui George Enescu cuprind în ele tot adevărul despre legătura dintre vers și viers. Cuvîntul se îmbină cu muzica în mai toate formele muzicii vocale, de la simplul cuplet popular la marile oratorii.*

Uneori însă muzica vocală nu este legată de cuvînt. Poate că ați auzit „Vocaliza" de Rahmaninov sau „Concertul pentru voce și orchestră" de Glier? În ele melodia se deapănă fără să fie rostit nici un cuvînt, ci doar sunetul „a". Atunci vocea nu mai e purtătoare de cuvinte, ci se apropie de instrumentele muzicale. De pildă, de fierăstrău sau de vioară.

Muzica instrumentală nu folosește în general decît posibilitățile specifice muzicii. Cînd se asociază cu evocările literare, plastice, spunem că avem „muzică cu program" în care un titlu, un text ajutător necîntat, dar comunicat auditorilor, vine să le îndrepte atenția către un anumit conținut de viață.

Despre muzica instrumentală fără program s-a spus că este „pură" (în sensul că nu se îmbină cu alte genuri de artă). Dar foarte ușor cei care vorbeau de „muzică pură" au putut cădea în greșeala de a spune că această muzică nu numai că nu e legată de literatură sau poezie, dar nici cu viața nu are nimic comun. Această afirmație este însă contrazisă de întreaga istorie a muzicii instrumentale, grandioasă epopee despre sufletul și viața oamenilor, despre bucuriile și tristețile lor, despre greutățile de înfrînt, avînturile nobile și izbînzile lor. Atît muzica vocală cît și cea instrumentală cîntă viața, doar mijloacele lor diferă. Muzica vocală, asociind la forța ei de expresie și cuvîntul, are de străbătut un drum mai ușor spre înțelegerea ei de către oameni. Cea instrumentală poate încînta, emoționa, convinge tot atît de mult, dacă ne străduim s-o înțelegem. De aceea oamenii cultivă de veacuri ambele genuri.

★

Rugăm pe cititorii noștri să ne scrie părerile în legătură cu această rubrică, transmițîndu-ne impresiile și propunerile lor.

Foci de Marea Neagră

Sînt povești între povești. Intr-una din seri îl ascultam pe bătrînul Nicolae Leoncinide de la clubul Filialei vînătorilor. Vorbea despre animalele întîlnite rar prin părțile Dobrogei. Povestea adevărată (nu vînătorească) adună în jurul nostru un grup de vînători. Eram curioși să aflăm despre focile de Marea Neagră.

Atunci am aflat că acest animal rar trăiește prin părțile Capului Caliacra (R. P. Bulgaria) fără să se cunoască proveniența lui. Se mai întîlnesc și pe țărmurile Turciei cîteva exemplare, rămase probabil de la retragerea zonei reci către nord, presupunerea este că s-ar fi adaptat în cursul miilor de ani.

Cînd au vizitat locurile acelea, excursioniștii noștri, printre care și bătrînul povestitor, au aflat multe amănunte din viața focilor, de la un bătrîn paznic al farului.

Foca este un animal de formă lunguiață, cu partea dinainte mai groasă. Cele două aripioare scurte țin loc și de picioare, iar coada — asemenea celei de pește — o folosește la înot și drept sprijin. Greutatea unui singur exemplar depășește 200 kg., iar lungimea atinge pînă la 1—2 metri. Sînt animale blînde, cu blană de culoare cenușie închis, cu firul scurt și fin. Locul de refugiu pe timpul iernii îl au printre stîncile țărmului. Unele femele nasc cîte un pui pe an, dar nu trăiesc toți mult timp.

Observînd la una dintre foci o pată albă pe partea dreaptă, vizitatorii au cerut lămuriri bătrînului paznic al farului. Mare le-a fost mirarea cînd au aflat că despre aceeași focă i-a povestit paznicului bunicul. Să tot fie laolaltă vreo 200 de ani.

Este interesant de remarcat că pe aceleași stînci, dar la înălțimi mai mari, își au cuiburile mii de porumbei sălbatici. Natura își are ciudățeniile ei: pe țărmul Mării Negre întîlnești deopotrivă foci, (animale caracteristice apelor reci) alături de porumbei (păsări care trăiesc într-un climat cald). Și unele și altele s-au adaptat însă condițiilor specifice acestor locuri.

C. AUREL

ȘAH

O interesantă partidă de la Amsterdam

Recentul turneu pentru desemnarea candidatului la titlul de campion mondial, datorită luptei deosebit de îndîrjite ce s-a dat între participanți, este unanim calificat drept unul din cele mai puternice concursuri din istoria șahului. In cursul turneului era greu de prevăzut cine va trebui să-l întîlnească pe campionul lumii.

De la început totul ar fi fost limpede dacă cel mai tînăr concurent, Boris Spasski, ar fi jucat ceva mai slab, însă el a jucat admirabil, fiind singurul „vinovat" de surprinzătoarele schimbări în clasament. Spasski l-a făcut pe cîștigătorul concursului, Smislov, să sufere unica înfrîngere și să treacă din frunte direct pe locul 3, pentru ca apoi să revină pe locul meritat.

Tot „copilul turneului" — cum îl numeau ziarele olandeze — a cîștigat și la Bronștein, apropiindu-se astfel serios de primul loc.

Succesul său de a se clasa pe locul 2—7 la egalitate cu maeștri de talia lui Keres, Gheller, Bronștein, îl arată pe deținătorul titlului de campion mondial la juniori, ca un îndreptățit pretendent și la titlul seniorilor.

IATA CUM L-A INVINS SPASSKI PE SMISLOV

Jucînd o variantă a apărării olandeze, tînărul mare maestru și-a dezvoltat foarte original figurile, ducîndu-și nebunul la h5. In jocul de mijloc Smislov a atacat în mod riscant, mergînd la cîștigul damei contra turnului și calului său, dar a rămas cu regele descoperit. Partida lor s-a întrerupt în următoarea poziție spirituală și complicată:

Smislov (alb) — Rg2, Dh8, Tc2, Nd4, Pa4, b5, d3, e3, h2.

Spasski (negru) Rg6, Tf5, Tf7, Nd6, Cf3, Pa5, b6, c7, h6.

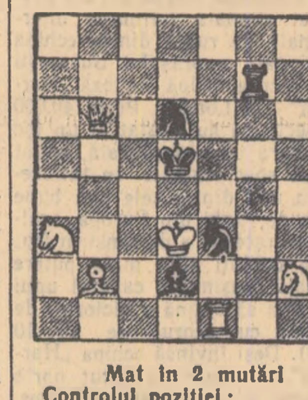
După deschiderea plicului, negrul a obținut o puternică posibilitate de atac, pe care l-a condus la victorie în felul următor:

41. Tc1, Tf8 42. Dg7 + Rh5 43. Rh1 Cg5 44. h4 Ch3 45. e4 T5f7 46. Dg2 Cf2 + 47. Rg1 Cg4 48. e5 N:e5 49. N:e5 C:e5 50. De2 + Cf3 + 51. Rh1 Tg7 52. Df2 Tf4 53. Tc4 T:c4 54. D:f3 + Tcg4 55. Rh2 R:h4 56. Df6 + Rh5 57. D:3 Rg5 58. De3 + Rf5 59. Df3 + Re5 60 d4 + R:d4 61 Dd1 + Rc3 62 Rh3 Rb4 63. Dc2 Tg3 + 64. Rh4 T7g4 + 65. Rh5 Tc4 66. Dd1 Tgc3 și astfel a cîștigat acest mare maestru, care la vîrsta de 19 ani aspiră la titlul suprem!

Problema nr. 18 — Inedită

ION CRIȘAN

București

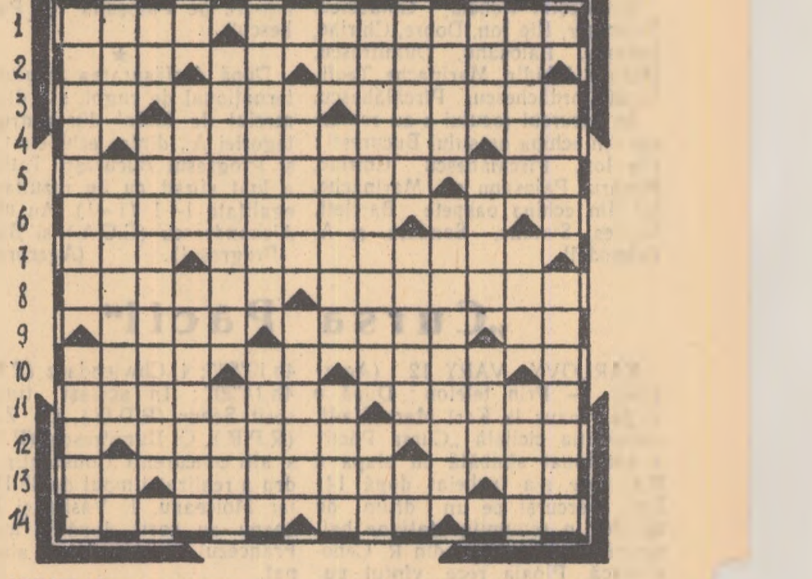
Mat în 2 mutări

Controlul poziției:

Alb: Rd3, Db6, Te1, Nb2, Nh3, Ca3, Cg2.

Negru: Rd5 Tf7, Nd2, Cd6, Ce3.

CARACTERE

ORIZONTAL.

1. Caracter personificat de Barbu Delavrancea în piesa „Hagi Tudose" — Se împrietenesc repede, fiind simpatizați oriunde s-ar afla. 2. Despre care nu se poate spune cuvinte de laudă — Calciu. — A arăta. 3. Tir neterminat — Una din disciplinele sportive — Caracter dîrz. 4. Tema jocului — X 5. Produce haz cînd vorbește (fem). — A iubi (lat) 6. Cărora le scoți vorba din gură cu cleștele. — Crom. 7. Din refrenul cîntecelor noastre populare. — Este pusă mereu pe ceartă. 8 Plini de tărie (fig.) — Atitudine cuviincioasă față de vîrstnici. 9. Exploatări subpămîntene. — A asambla — Un teu și un cerc. 10. Băț lung cu un cîrlig la capăt, cu care ciobanii prind oile (pl.) — Rocadă. — Interjecție de alungat cîinii (Mold.) 11. Plină de trufie și obrăznicie. — Dar, mai sînt și... (sing.). 12. Indiferență sufletească. — Se cuvine celor merituoși (sing.). 13. Ema! — Una din cele mai urîte și josnice atitudini. — Radiu. 14. Cel ce nu se gîndește decît numai pentru sine. — La cea de dirigenție se face educație morală și cetățenească. — Pentru el, fuga e rușinoasă, dar... e sănătoasă.

VERTICAL.

1. Privit din punctul de vedere al artei. — Temperamente care pot să-și stăpînească pornirile nervoase. 2. Strigăt de durere sau de mirare. — Odgon, funie groasă de ancoră. — Argint. 3. Aur. — Te bate la cap. 4. A glorifica. — Nu sînt la fel. 5. Calitatea celui cu inima plină de bunătate. — Acolo unde te simți cel mai bine (licență poetică). 6. Alimente sărate — Cinstit. 7. Calitatea unui rezumat bun — A te legăna dormind. 8. Dimpotrivă — Afluent pe dreapta Padului. — Voce de cor. 9. Pricepe repede și bine. — Rîu în Elveția 10. A te alătura aceleiași păreri. —Unul care e mereu împotrivă... — Tantal. 11. Calificativ. — Plin de posibilități (fem). 12 Năică cel mic. — Fripte. — Nu e bine să aștepți să vină la moară, ci, să faci să-ți vină. 13. Unul care jinduiește la bunul altuia. — De curaj, de bunătate, de politețe — Exemplu de caracter: fratele Zoiei. 14. Cel mai înalt titlu de onoare. — Cuvînt ce exprimă trainice legături de idei și adevărată prietenie.

Cuvinte mai puțin cunoscute: TIBA — AAR — AMO.

NOUTĂȚI FILATELICE

● De curînd poșta din Franța a emis o serie de timbre: „Savanții". Seria este formată din 4 culori. Valoarea de 12 fr., de culoare brun roșcat cu brun violet, reprezintă pe entomologul francez J. Henri Fabre la lucru. Valoarea de 15 fr., de culoare albastru gri cu alb și negru, reprezintă pe inginerul francez Charles Tellier, căruia i se datorează procedeul de conservare a alimentelor prin frig. Valoarea de 18 fr., de culoare albastru cu alb, reprezintă pe cunoscutul astronom Camille Flammarion. In partea stîngă, în planul 2, se vede clădirea unui observator. Valoarea de 30 fr., de culoare verde albăstrui reprezintă pe chimistul francez Paul Sabatier, cunoscut pentru lucrările sale asupra fenomenelor de cataliză. In planul 2 se văd instalații de uzină și laborator.

● Bolivia a emis o serie de timbre formată din 5 valori intitulată „Petrolifere". Desenul este unitar și reprezintă instalații din industria petroliferă. Valorile sînt următoarele: 10 Bs albastru, 35 Bs roșu carmin, 40 Bs verde, 50 Bs roșu violet și 80 Bs brun. Timbrele sînt de format orizontal.

● R. Cehoslovacă a emis două noi serii de timbre. Prima serie „Stațiuni Balneare" este formată din 4 valori. Valoarea de 30 h., de culoare gri verde, reprezintă stațiunea Karlovy-Vary, valoarea de 45 h., de culoare brun gri, reprezintă stațiunea Marienbad; valoarea de 75 h., de culoare roșu vișiniu, reprezintă stațiunea Piestany; iar ultima valoare de 1,20 kcs, de culoare albastră, reprezintă o stațiune în munții Tatra.

O altă serie este intitulată „Produse de export" și are următoarele 4 valori: 30 h. de culoare verde, reprezintă bijuterii, 45 h. de culoare albastră, reprezintă produsele industriei de sticlă; valoarea 60 h., de culoare roșu vișiniu, reprezintă ceramica; cea de 75 h., de culoare gri, reprezintă produsele industriei textile.

FOILETON

Telegramă telefonată

— Știi? — îmi spuse soția mea — azi se împlinesc 5 ani de la nunta lui Vlad. Diseară ar trebui să mergem să-l vedem. Am trecut mai de vreme pe la ei — nu erau acasă. Mi-a deschis piciul. Carmen era plecată după tîrguieli iar în mijlocul mesei trona un tort respectabil care, din imprudența ei, a folosit micuțului Sergiu pentru exercițiile lui de dactilografie...

— Să mergem, zic și eu, înveselit de surpriza ce o vor avea prietenii noștri întorși acasă. Dar cum? Așa, fără invitație?

— Să nu ai nici o grijă, invitația am primit-o eu la serviciu— mă asigură soția.

★

Pe seară, o indispoziție trecătoare însoțită de o teribilă durere de cap survenită pe neașteptate soției mele, ne-a împiedicat de a mai lua parte la aniversarea proiectată.

Eram destul de abătut, deoarece — în paranteză fie spus — prietenul meu Vlad este un amfitrion neîntrecut, iar în privința tradiționalului pahar cu vin nimeni nu se pricepe mai bine ca dînsul să-l aleagă ca vechime și aromă. Să nu mai vorbim de ghidușiile micuțului, care singur poate înveseli o societate. Dar ce să-i faci! Și plictisit încep să „studiez" cartea de telefon aflată în fața mea. Deodată — fără să vreau — descopăr

1

printre pompieri — salvare —informații C.F.R. și altele, „telegrame telefonate". Strașnic, gîndesc eu, iată un mijloc civilizat, comod și practic de deservire a abonaților. Ridic receptorul, formez 7.19.10, ticluiesc la repezeală o felicitare și o dictez telefonistei, care, amabilă, mă asigură că telegrama mea va ajunge la destinatar chiar în seara aceea.

★

Intîmplător, după cîteva zile îl revăd într-un tramvai pe simpaticul meu amic și desigur mă grăbesc să-l felicit personal. Nu știu de ce, dar mă privește cam strîmb și-mi spune: „mă băiatule, telegrama ta cred că a fost gluma cea mai nesărată din cîte ai făcut tu vreodată!"

— Hait, îmi zic, să știi că telefonista o fi încurcat cumva textele și i-o fi trimis niscaiva condoleanțe. Dar să-l las să povestească el.

— In seara aceea invitații îmi plecară pe la vreo trei, dar asta nu m-a supărat de loc; a doua zi era sărbătoare, puteam dormi mai tîrziu. Pe la 8 dimineața portăreasa ne trezi însă din somn sunînd disperată la ușa mea. Imi întinse un soi de bilet. Dar stai să-l vezi și tu — și îmi vîrî sub nas un petec de hîrtie tipărit și rupt în două, pe o parte se citea: chitanță, ceva mai jos „mențiunea", sub rînd „cheia de control", dedesubt „se va achita" etc. Intorc biletul nedumerit și iar citesc: pentru lei... de la telegraf... din registrul form. 5 iar deasupra scris cu cerneală P.

2

1998 subliniat, Buc. 16716... 34... 20... 30 și în sfîrșit numele stîlcit al prietenului meu (îl chema acum Sictirin Vladimir) și asta în ciuda faptului că dictasem literă cu literă numele lui de familie. Urmează strada și numărul.

— Dar ce-i asta și ce legătură are cu telegrama mea?

— Ei vezi, asta ne-am întrebat și noi, îmi spuse amicul, și după un scurt consiliu de familie înarmat cu singurul indiciu ce-l aveam, cuvîntul telegraf, am pornit hotărît ca un adevărat Sherlock Holmes să descopăr misterul peticului de hîrtie. Și iată-mă grăbind spre oficiul P.T.T. Depozitul Sanitar. Aci — șefa oficiului — după ce examină cu atenție biletul — convocă o ședință fulger a colectivului și... după vreun sfert de oră de frămîntări îmi comunică concluziile: dvs. tovarășe ați primit ceva prin poștă — din nenorocire însă, nu vă putem spune nici ce anume ați primit, nici de unde vine și nici de la cine. Credem că ar trebui să încercați la oficiile din Piața Chibrit sau Casa Scînteii. La oficiul 32 de la Chibrit am fost îndrumat la oficiul Casa Scînteii — aci după o matură chibzuință mi se spune: ați primit în mod sigur fie un colet, fie un mandat (aha! încep să mă dumiresc — 5 ani — aniversare — prietenii care ce-i drept veniseră cam cu mîna goală, au format un colectiv și acum surpriza — cadoul!) Mai încercați dumneavoastră la oficiul central Banu Manta. Mulțumesc îndatorat și alerg într-un suflet convins că de data aceasta nu transpiram de geaba. Bunii mei prieteni! Și noi ingrații — eu și nevastă-mea — care-i judecasem cam aspru după plecare.

In sfîrșit la oficiul Banu Manta întind biletul și spun sigur de mine: — Este vorba de un colet, — vezi mata.

Și cînd colo ce crezi că-mi întinde? Telegrama ta, împielițatule!

— Te rog să mă ierți, îndrăznesc eu timid...

— Te iert, îmi zice el, cu o singură condiție.

— Care? Fac orice, mă grăbesc eu.

— Să nu mai telegrafiezi niciodată — orice ți s-ar întîmpla. Promiți?

— Promit, ce era să fac?

Și vă asigur că nu a glumit de loc amicul meu cînd mi-a smuls această promisiune.

RADU COSTIN

3

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.50.10. Secția scrisori, Tel. 7.56.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52

Opiniile mele

„DRUM INSINGERAT" — film iugoslavo-norvegian (rulează la cinematografele 23 August și 1 Mai).

„CEI DE MIINE" de Lucia Demetrius (la Teatrul Tineretului, Direcția de scenă N. Massim).

„A 12-a NOAPTE" — film sovietic (rulează la cinematografele Patria, I. C. Frimu, Infrătirea între popoare, Al. Popov, T. Vladimirescu).

„PE RASPUNDEREA MEA" — film romînesc (rulează la cinematografele Republica și București).

„CERCUL DIABOLIC" — film german (rulează la cinematografele Moșilor și Volga).

„SALTANAT"—film sovietic (rulează la cinematografele Magheru și Flacăra).

„RECUNOAȘTERE PE FLUVIUL IAN TZI" — film chinez (rulează la cinematograful Maxim Gorki).

„BILCIUL JUCARIILOR" — film romînesc de păpuși (rulează la cinematografele București și Republica).

Sport

Victoria rugbiștilor bucureșteni asupra echipei „Harlequin"

Pe stadionul Republicii s-a desfășurat sîmbătă întîlnirea internațională de rugbi dintre echipa selecționată a orașului București și cunoscuta echipă engleză „Harlequin" din Londra. Peste 40.000 de spectatori au asistat la un joc de factură tehnică ridicată, bogat în faze spectaculoase. In întrecerea cu una dintre cele mai bune echipe de rugbi din Europa, echipa bucureșteană a demonstrat frumoase calități și o mare putere de luptă reușind la capătul unui meci dîrz să obțină o victorie de prestigiu cu scorul de 14—10 (6—5). Deși învinsă echipa „Harlequin" din care au făcut parte numeroși internaționali ca Davies, Grant, Woodruffe, Sanders și alții a lăsat o excelentă impresie.

Echipele au aliniat următoarele formații:

„Harlequin": Grant, Woodruffe, Davies, Simons, Whiting, Bartlett, Pontin, Sanders, Labuschagne, Whiyte, A. Grimsdell, Bleasdale, Thomphsohn, Mallet, Thomas.

București: Penciu, Ghiuzelea, Krammer, Ilie Ion, Dobre, Chiriac, Ionescu, Paloșanu, Dumitrescu, Moraru, Mladin, Marinache, Teofilovici, Iordăchescu, Pîrcălăbescu.

In decursul jocului s-au remarcat din echipa orașului București: Ilie Ion, Pîrcălăbescu, Chiriac, Moraru, Paloșanu și Marinache, iar din echipa oaspete Bartlett, Davies, Simons, Sanders și A. Grimsdell.

Meciul a fost arbitrat de Cornel Munteanu (R.P.R.).

După meci, căpitanul echipei „Harlequin", Bartlett și secretarul clubului „Harlequin" H. I Gould, au făcut următoarele declarații unui corespondent al agenției „Agerpres"

Bartlett:

„A fost un joc foarte frumos, și de bună valoare tehnică. Echipa orașului București a jucat mult mai bine ca anul trecut la Londra, meritînd cu prisosință victoria. Formația romînească este foarte greu de învins. Mi-a plăcut la jucătorii romîni placajul care este într-adevăr formidabil. Cei mai buni jucători romîni au fost Penciu Paloșanu și Moraru. Publicul spectator a fost foarte sportiv, aplaudînd în egală măsură acțiunile spectaculoase ale celor două formații".

H. J. Gould: „A fost un meci foarte tare. Rugbiștii romîni ne-au surprins cu rapiditatea. O impresie excepțională mi-au lăsat înaintașii între care trebuie să-i remarc pe Paloșanu și Pîrcălăbescu".

★

După desfășurarea jocului internațional de rugbi, s-a disputat meciul de fotbal din cadrul categoriei A., dintre echipele C.C.A și Progresul București. Intîlnirea a luat sfîrșit cu un rezultat de egalitate 1—1 (1—1). Au marcat Alexandrescu (C.C.A.) și Blujdea (Progresul). (Agerpres).

„Cursa Păcii"

KARLOVY VARY 12 (Agerpres). — Prin telefon: După o zi de repaus la Karl Marx-Stadt, competiția ciclistă „Cursa Păcii" a continuat sîmbătă cu etapa a 9-a, care s-a încheiat după 141 km. parcurși pe un drum de munte, în renumita stațiune balneară Karlovy Vary din R. Cehoslovacă. Ploaia rece, vîntul puternic din față și urcușurile au cerut eforturi mari din partea concurenților. Cicliștii romîni au luptat cu multă tenacitate în această etapă dură, dovedind o serioasă rezistență și frumoase calități de cățărători. Zanoni și Constantin Dumitrescu au sosit la cîteva secunde după cîștigătorul etapei, olandezul Van Hoff iar Șandru la mai puțin de un minut. Echipa noastră a ocupat locul trei în clasamentul etapei, trecînd în același timp pe locul 6 în clasamentul general, înaintea echipei R. P. Bulgaria.

Clasamentul etapei: 1. Van Hoff (Olanda) a parcurs 141 km. în 4h.13'55"; 2 Inquel (Franța) același timp; 3. Cestari (Italia) 4h.13'57"; 4. Chwiendacz (R.P.P.); 4h.14'20"; în același timp au sosit Schur (R.D.G.), L. Zanoni (R.P.R.), C. Dumitrescu (R.P.R.), și alți concurenți Constantin Șandru a realizat timpul de 4h.14'48", iar Moiceanu, I. Vasile și Poreceanu au sosit după 2 minute Francezul Corteggiani a abandonat.

Pe echipe etapa a fost cîștigată de Belgia — 12h43'00". urmată de U.R.S.S. și R.P.R. ambele cu timpul de 12h.43'28".

Clasamentul general individual: 1. Krolak (R.P.P.); 42h.17'08"; 2. Kolumbet (U.R.S.S.) 42h.18'21" 3. Nyman (Finlanda) 42h.18'40"; 4. C. Dumitrescu (R.P.R.) 42h. 22'38"; 5. Vostriakov (UR.S.S.) 42h. 26'01"; 6. Wolfs (Olanda). 42h.22'38".

In clasamentul general pe națiuni continuă să conducă R. P Polonă, urmată de U.R.S.S. Formația R.P.R ocupă locul 6, la aproximativ 4 minute în urma echipei R. Cehoslovace.

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: Patria, I. C. Frimu, Infrățirea între popoare, Al Popov, T. Vladimirescu: A 12-a noapte; **Magheru, Flacăra:** Saltanat; **Republica, București, Grădina Progresul:** Pe răspunderea mea; **Filimon Sîrbu, Lumina:** Vagabondul (seria I-a); **V. Alecsandri, Victoria:** Vagabondul (seria II-a); **Maxim Gorki:** Recunoaștere pe fluviul Ian Tzi; **Timpuri Noi:** Vizita delegației guvernamentale din R.D. Vietnam în U.R.S.S.; Muzică-muzică; **Elena Pavel, Al. Sahia:** Sarea pămîntului; **Central, Miorița, M. Eminescu:** Cavalerul fără lege; **Tineretului:** Bancnota de 1.000.000 lire sterline; **8 Martie:** Star fără voie; **Grivița:** Prietenia marilor popoare; **Vasile Roaită:** Matrozul Cijik; **Cultural:** Nufărul Roșu; **Unirea:** Giuseppe Verdi; **C. David:** S-au cunoscut într-o trăsură; **Arta:** Rio Escondido; **Munca:** Povestea viteazului Baiaia; **Carpați, Aurel Vlaicu:** Orele speranței; **Moșilor, Volga:** Cercul diabolic;

De peste HOTARE

DANIEL MAYER despre apropiata vizită a conducătorilor Franței la Moscova

PARIS 12 (Agerpres). — De la corespondentul ziarului „Pravda": Daniel Mayer, președintele Comisiei pentru Afaceri Externe a Adunării Naționale Franceze, a făcut corespondentului din Paris al ziarului „Pravda" următoarea declarație în legătură cu apropiata vizită la Moscova a lui Guy Mollet, primul ministru al Franței, și a lui Christian Pineau, ministru al Afacerilor Externe:

Vizitele oamenilor de stat dincolo de frontierele țărilor lor aduc totdeauna foloase, deoarece de obicei, ele contribuie la înlăturarea dezbinărilor și neînțelegerilor în diferite probleme. Intr-un fel sau într-altul, ele aduc totdeauna un element de apropiere, chiar și în acele cazuri, extrem de frecvente, dar totdeauna explicabile, cînd participanții la asemenea întrevederi se mulțumesc să stabilească limitele divergențelor principiale care pot exista între două țări, sau să constate existența unor litigii, care rămîn nereglementate după încercările de a fi discutate pe căile diplomatice obișnuite.

In decurs de mulți ani asemenea contacte au fost îngreunate prin faptul că occidentul n-a avut relații suficient de largi cu conducătorii sovietici, care rămîneau între zidurile instituțiilor lor, în afară de diplomații de profesie. De aceea nu se poate să nu fie salutate recentele vizite ale conducătorilor Uniunii Sovietice în străinătate și să nu se dorească ca numărul acestor vizite să crească. Un mare interes stîrnesc de asemenea vizitele în țările necomuniste ale turiștilor, studenților, oamenilor de rînd sovietici, care au în felul acesta posibilitatea să cunoască viața milioanelor de oameni de dincolo de frontierele țării lor, cu care vor să trăiască în pace și care vor la rîndul lor să trăiască în pace cu sovieticii.

O deosebită satisfacție trezește însă atmosfera în care are loc vizita la Moscova a președintelui Consiliului de Miniștri și a ministrului Afacerilor Externe al Franței.

Această vizită are loc într-un moment cînd a devenit clar tuturor că războiul rece „nu este rentabil" și că este necesar să se caute un mod de coexistență între cele două regimuri economice între care au de ales colective gigantice de oameni.

Se înțelege că neîncrederea care a însoțit atîta timp aversiunea primejdioasă față de contacte, manifestată de conducătorii principalelor țări ale lumii, nu poate să dispară imediat. Intîlnirile însă, similare celeia care va avea loc în curînd, trebuie să contribuie la înlăturarea acestei neînțelegeri.

In aceeași măsură, pe alt plan, precum și în măsura în care vor fi traduse în viață și dezvoltate continuu hotărîrile Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, în fața mișcării muncitorești internaționale se vor deschide perspective noi, care ajung mai încet la maturitate, dar care nu sînt mai puțin sigure. Dacă în calitate de președinte al Comisiei pentru Afacerile Externe a Adunării Naționale salut fără rezervă această stabilire de contact între conducătorii a două mari puteri, care trebuie să trăiască în prietenie, ca socialist văd în proiectata vizită și mai multe motive de speranță.

Declarația lui Pineau

PARIS 12 (Agerpres). — Sîmbătă dimineață a avut loc la Paris un consiliu de miniștri în cadrul căruia Christian Pineau a comunicat că Guy Mollet, președintele Consiliului de Miniștri, va pleca în U.R.S.S. marți 15 mai. El va fi însoțit de ministrul de externe, Christian Pineau, precum și de o delegație de experți.

Consiliul de Miniștri a ascultat o expunere făcută de Pineau cu privire la problemele care vor fi examinate cu prilejul convorbirilor franco-sovietice. S-a comunicat că interimatul președinției Consiliului de Miniștri va fi asigurat de Mendes-France, ministru de Stat.

Primul ministru va rămîne în Uniunea Sovietică pînă la începutul săptămînii următoare, în timp ce ministrul de externe își va prelungi șederea cu încă cîteva zile.

Agenția France Presse transmite că primul ministru, Guy Mollet și ministrul de externe Pineau, însoțit de 60 de persoane, experți și ziariști, vor călători pe bordul unui avion francez quadrimotor Armagnac, al societății „Air France".

In legătură cu „cazul Crabb"

LONDRA 12 (Agerpres). — TASS transmite: Ziarele engleze continuă să facă presupuneri cu privire la dispariția misterioasă a căpitanului de rangul 3 Crabb, scafandru specialist al flotei engleze.

Referindu-se la declarațiile făcute în Camera Comunelor cu privire la acest caz, ziarul „Times" subliniază într-un articol redacțional: „Tăcerea oficială nu va salva de critică nici Ministerul Marinei, nici serviciul secret. Scafandrul, a cărui moarte poate fi presupusă, a acționat desigur în urma unor ordine..."

„Daily Sketch" cere într-un articol redacțional destituirea acelora care poartă răspunderea pentru activitatea lui Crabb.

PARIS 12 (Agerpres). — TASS transmite: Comentatorul postului de radio Paris a declarat în legătură cu „afacerea Crabb".

„Laburiștii, care au fost criticați pentru o purtare puțin respectuoasă față de mareșalul Bulganin și de Hrușciov, au folosit această afacere pentru a-și lua o revanșă zgomotoasă. Desigur că nu am fost prea amabili cu Bulganin și Hrușciov, declară ei, dar nu ne-am permis să cotrobăim prin bagajul lor. Gaitskell a hotărît să dea un atac frontal împotriva lui Anthony Eden în legătură cu acest caz și a propus o rezoluție în care cere ca parlamentul să analizeze problema reducerii salariului primului ministru, ceea ce în limbajul ales al Camerii Comunelor înseamnă să se dea să înțeleagă șefului guvernului că nu i se mai acordă încredere".

Dineul oferit de C. C. al P.C.U.S. în cinstea delegației partidului socialist francez

MOSCOVA 12 (Agerpres). — TASS transmite: La 12 mai Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice a oferit în marele Palat al Kremlinului un dineu în cinstea delegației partidului socialist francez (S.F.I.O.), care se află în U.R.S.S.

La dineu au participat toți membrii delegației partidului socialist francez

Din partea sovietică la dineu au participat tovarășii: N. A. Bulganin, N. S Hrușciov, L. M. Kaganovici, G. M Malenkov, A. I. Mikoian, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, M. Z Saburov, M. A. Suslov, L. I. Brejnev, D. T. Șepilov, E. A. Furțeva, A. B. Aristov și alții.

In timpul dineului a avut loc un viu schimb de păreri asupra unui cerc larg de probleme. S-a toastat pentru întărirea păcii între popoare, pentru solidaritatea proletară internațională, pentru întărirea prieteniei franco-sovietice, pentru dezvoltarea continuă a contactelor dintre Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și Partidul Socialist Francez.

Luînd cuvîntul în timpul dineului, Pierre Commin, șeful delegației S.F.I.O., a mulțumit Comitetului Central al P.C.U.S. în numele delegației pentru primirea prietenească.

El și-a exprimat satisfacția delegației S.F.I.O. în legătură cu convorbirile care au avut loc cu conducerea P.C.U.S. și a subliniat necesitatea dezvoltării continue a contactelor dintre cele două partide. Aceste cuvinte ale lui P. Commin au fost aprobate de toți cei care au participat la dineu.

Dineul s-a desfășurat într-o atmosferă caldă.

Vizita delegației partidului socialist francez la Moscova

MOSCOVA 12 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a mai anunțat, o delegație a partidului socialist francez (S.F.I.O.) se află de 14 zile în U.R.S.S.

In dimineața zilei de 12 mai, membrii delegației Maurice Deixonne și Robert Verdier, deputați în Adunarea Națională a Franței, și Marceau Piver, membru în Comitetul de conducere al S.F.I.O., au fost primiți de N. A. Kairov, președintele Academiei de Științe pedagogice a R.S.F.S.R.

In prima jumătate a aceleași zile, prof. André Phillipe, membru al comitetului de conducere al S.F.I.O., a ținut la Universitatea de stat din Moscova o prelegere cu tema: „Problemele sociale și economice ale Franței", care a fost ascultată de 800 de studenți, aspiranți și profesori ai Facultăților de științe economice și juridice ai Universității de Stat din Moscova.

In încheiere André Phillipe a răspuns la numeroase întrebări care i-au fost puse de asistență. El a fost întrebat între altele care este părerea sa asupra posibilității unei colaborări între socialiști și comuniști. André Phillipe a răspuns pe un ton glumeț: Ne dezbină divergențe în domeniul esteticii muzicale, apreciem în mod diferit diverse melodii.

Drept răspuns la această observație glumeață a lui André Phillipe, un grup de auditori a transmis lectorului un bilet în care se spunea printre altele: „Tov. André Phillipe! Noi, oamenii sovietici, apreciem și admirăm muzica clasică și cîntecele populare ale Franței, dar din toate melodiile preferăm în deosebi „Marsilieza". In ea noi vedem o expresie remarcabilă a marelui spirit revoluționar al poporului francez. Am dori mult ca din numeroasele bucăți ale muzicii noastre să ascultați cu mai multă atenție un cîntec: — Cîntecul despre pace și prietenie. Vă rugăm să ne credeți că acest cîntec este un fel de „Marsilieză" a zilelor noastre și dorim să-l cîntați împreună cu noi... Să începem cu acest cîntec! Vă asigurăm că este mai bine să cîntăm o melodie împreună decît sute de melodii în mod separat".

S-a dat citire acestor rînduri care au fost aprobate cu înflăcărare de întreaga asistență. Membrii delegației S.F.I.O. au intonat „Internaționala" și întreaga sală s-a alăturat lor cîntînd această melodie măreață. Delegații S.F.I.O. și oamenii sovietici și-au strîns mîinile.

In Italia continuă lupta grevistă

ROMA 12 (Agerpres). — Oamenii muncii din Italia continuă lupta grevistă pentru sporirea salariilor. La 12 mai au declarat grevă piloții de la societățile de aviație civilă „Lai" și „Alitalia". Comunicațiile pe toate liniile interne și internaționale deservite de aceste societăți au fost întrerupte. Continuă de asemenea grevele funcționarilor bancari și ale lucrătorilor de la o serie de tipografii. La 12 mai, la Roma nu au apărut majoritatea ziarelor de dimineață.

Descoperirea unei organizații de spionaj în R. Cehoslovacă

PRAGA 12 (Agerpres). — Ceteka transmite: Organele Ministerului Afacerilor Interne al R. Cehoslovace, în colaborare cu organele de securitate din Republica Democrată Germană, au descoperit o organizație de spionaj condusă de centrul de spionaj american din Berlinul occidental.

Membrii acestei organizații se îndeletniceau cu culegerea de informații cu caracter de spionaj despre aerodromurile militare, industria aviatică și alte întreprinderi cu caracter de apărare. Organele Ministerului Afacerilor Interne al R. Cehoslovace au arestat 10 membri ai acestei organizații de spionaj.

Astăzi au loc în Austria alegeri parlamentare

CARNET extern

Astăzi, au loc în Austria alegeri parlamentare. In mod firesc aceste alegeri ar fi trebuit să se țină la începutul anului viitor. Se naște deci întrebarea: cum se explică că la 1 martie a.c. Consiliul Național austriac (parlamentul) a hotărît în unanimitate dizolvarea sa, fixînd alegeri înainte de vreme? Răspunsul devine limpede dacă ne referim la raporturile din ultimul timp între cele două partide ale coaliției guvernamentale — populist și socialist. Divergențe însemnate care se referă la probleme de ordin intern și înainte de toate la problema petrolului austriac, au determinat exponenții celor două partide guvernamentale să ceară parlamentului ținerea alegerilor înainte de termen. Să vedem ce vor socialiștii și ce vor populiștii. Primii cer naționalizarea industriei petrolifere austriace, în timp ce populiștii se opun cu înverșunare, arătîndu-se gata să concesioneze o parte însemnată a acestei industrii unor societăți petrolifere străine. De altfel tratativele începute în ianuarie a. c. între reprezentanții guvernului austriac și concernele petrolifere occidentale au fost întrerupte tocmai din cauza acestor deosebiri de păreri, ceea ce a produs neliniște în rîndurile reprezentanților concernelor engleze și americane în Austria. Ignorînd prevederile Tratatului de stat care stabilesc precis că industria petroliferă a Austriei nu poate fi înstrăinată, reprezentanții trusturilor occidentale în frunte cu cei de la bine cunoscuta firmă „Standard Oil Company" au continuat să exercite presiuni grosolane asupra cercurilor diriguitoare de la Viena pentru a le determina să cedeze o parte însemnată a acestei industrii unor monopoluri străine. Bineînțeles că anele organe de presă occidentală și toți cei care împărtășesc punctul de vedere al cercurilor monopoliste din S.U.A. și Anglia încearcă să justifice poziția trustmenilor de peste Ocean. Astfel, s-a invocat așa numitul memorandum de la Viena încheiat înainte de semnarea Tratatului de stat cu Austria între reprezentanții S.U.A. și Anglia și care prevede transferarea unei părți importante a petrolului austriac către firma engleză „Anglo-Saxon Petroleum Company" și „Socony Vacuum Oil". „New York Herald Tribune" nu s-a sfiit să afirme că prevederile memorandumului de la Viena corespund intereselor Austriei, deoarece „această țară are nevoie de capital străin pentru dezvoltarea industriei sale petrolifere".

Ce urmări ar avea pentru Austria acapararea petrolului de către monopolurile străine nu e greu de înțeles. Atingerea acestui țel ar afecta independența acestei țări, ar submina neutralitatea Austriei prin nerespectarea Tratatului de stat de la a cărui încheiere se împlinește la 15 mai un an. Nu e lipsit de semnificație faptul că sub presiunea unui puternic curent de opinie numeroase ziare austriace iau poziție împotriva cedării industriei petrolifere monopolurilor străine. Ziarul „Die Furche", de pildă, scrie că „Austria își va putea păstra independența și libertatea politică numai dacă economia ei va rămîne liberă".

E de la sine înțeles acum faptul că problema petrolului a fost una din principalele probleme în jurul căreia s-a desfășurat campania electorală pentru alegerile parlamentare. La această campanie au participat pe lîngă zeci de partide și grupulețe cele două partide guvernamentale amintite, partidul comunist, (pe liste comune cu partidul socialist muncitoresc) și uniunea independenților (partid neofascist). Partidul comunist s-a pronunțat cu fermitate împotriva oricăror încercări de concesionare a industriei petrolifere austriace monopolurilor străine.

Interesele Austriei cer ca aceasta să ducă o politică în conformitate cu aspirațiile maselor largi, o politică independentă, de colaborare prietenească cu toate popoarele, de apărare și întărire a neutralității țării.

D. M.

K. E. Voroșilov a primit delegația Camerei Populare a R. D. Germane

MOSCOVA 12 (Agerpres). — TASS transmite: La 12 mai K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. a primit la Kremlin delegația Camerei Populare a R.D. Germane în frunte cu dr. Johannes Dieckmann, președintele Camerei Populare, care se află în Uniunea Sovietică la invitația Sovietului Suprem al U.R.S.S. Delegația a fost însoțită de Johannes König, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al R. D. Germane în U.R.S.S.

K. E. Voroșilov a salutat cu căldură și cordialitate pe membrii delegației.

J. Dieckmann, șeful delegației, a mulțumit lui K. E. Voroșilov pentru primirea cordială, pentru posibilitatea care li s-a oferit de a vizita Uniunea Sovietică.

Deputații Camerei Populare au aplaudat călduros pe K. E. Voroșilov.

La primire au fost de față: N. M. Pegov, secretarul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. V. S. Semenov, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., funcționari superiori ai Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., ziariști sovietici și germani.

In 24 de ore

TIRANA. In zilele de 10 și 11 mai a avut loc plenara Comitetului Central al Partidului Muncii din Albania Plenara a analizat activitatea partidului în lumina hotărîrilor Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

MOSCOVA. La 12 mai a sosit la Moscova venind de la Leningrad grupul de 29 de fermieri americani. Turiștii din S.U.A. vor vizita Uniunea Sovietică timp de trei săptămîni, vor lua cunoștință de monumentele din Moscova și vor face o călătorie la Harkov și Kiev

PARIS. La 12 mai, președintele Tito și persoanele care îl însoțesc au părăsit Franța, plecînd spre Iugoslavia.

DELHI. Biroul Indian de Informații anunță că un purtător de cuvînt al Ministerului Comerțului și Industriei al Indiei a declarat, în cadrul unei conferințe de presă, că guvernul indian a încheiat cu Uniunea Sovietică și alte țări din lagărul socialist tranzacții în valoare de 25.000.000 de rupii.

STOCKHOLM. La 11 mai delegația Sovietului Suprem al U.R.S.S. în frunte cu A. P. Volkov, președintele Sovietului Uniunii, s-a împărțit în două grupuri și a început călătoria prin Suedia.

ATENA. Agențiile occidentale anunță că la 12 mai a sosit în Grecia pentru o vizită oficială de patru zile președintele Republicii Federale Germane, Theodor Heuss

PARIS. Agenția Tanjug anunță că în timpul vizitei sale la Paris, președintele Tito l-a invitat pe președintele Republicii Franceze, Réne Coty, să viziteze Iugoslavia. Președintele Coty a acceptat invitația.

NEW YORK. Experiența cu arma cu hidrogen care urma să aibe loc în insula Eniwetok din Oceanul Pacific a fost amînată pentru a treia oară. Comisia pentru energia atomică a S.U.A. a anunțat că ea va avea loc la 13 mai.

CARACI. La 11 mai s-a semnat la Caraci un contract între reprezentanții R. P. Chineze și Pakistanului prin care China va exporta în Pakistan o cantitate de 300 000 tone lungi de cărbune.

DUPĂ UN AN

Omenirea a cunoscut multe tratate. Cînd te gîndești la aceasta îți poate părea nefiresc să aniversezi încheierea unui tratat. Istoria a fost doar martora unor tratate a căror valoare s-a redus doar la petecul de hîrtie pe care erau scrise. Există însă tratate a căror valoare poate fi limpede judecată prin influența pozitivă pe care o exercită asupra vieții popoarelor. In categoria acestor tratate trebuie inclus tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală pe care l-au semnat la Varșovia acum un an R. P. Albania, R. P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, R. D. Germană, R. P. Polonă, R.P.R., R. P. Ungară și U.R.S.S., cu participarea unui observator al R. P. Chineze.

S-a scurs un an din ziua în care reprezentanții acestor state și-au așternut semnătura sub textul tratatului. Un an în perspectiva istoriei înseamnă puțin. Și totuși anul care a trecut a demonstrat din plin eficacitatea tratatului, caracterul său defensiv, rolul în ceea ce privește îmbunătățirea situației internaționale.

Prevederile tratatului sînt în general cunoscute și nu este necesară o expunere amănunțită a lor. Este util însă de reamintit că tratatul se bazează pe prevederile Cartei O.N.U. și în conformitate cu aceasta părțile contractante s-au obligat să se abțină în relațiile lor internaționale de la amenințarea cu forța sau de la folosirea ei și să rezolve litigiile lor internaționale prin mijloace pașnice în așa fel încît să nu periclitezе pacea și securitatea popoarelor. Ca o expresie a politicii externe a statelor semnatare — politica de altfel verificată de-a lungul timpului, acestea s-au obligat — prin tratat — să promoveze acțiuni menite să ducă la destinderea internațională, la încetarea cursei înarmărilor. Tratatul de la Varșovia este deschis și altor state indiferent de orînduirea lor socială și de stat. Prin aceasta se exprimă una din caracteristicile tratatului și anume aceea că nu a creat o grupare închisă de state, că nu este îndreptat împotriva nici unui alt stat. Mai mult decît atît: statele participante au declarat că în momentul creării unui sistem de securitate europeană, tratatul de la Varșovia își va pierde valabilitatea.

Trebuie de menționat că colaborarea dintre țările participante la tratatul de la Varșovia este multilaterală, ea dezvoltîndu-se nu numai pe planul măsurilor comune în domeniul apărării ci și pe planul legăturilor economice și culturale.

In privința aceasta nu sînt necesare sublinieri deoarece experiența acumulată de țara noastră, ca și de țările frățești, arată cît de rodnică este colaborarea statornicită în comunitatea statelor socialiste.

Un an a trecut de la încheierea tratatului Timpul a dovedit necesitatea istorică a acestui act. Tratatul de la Varșovia s-a născut ca o urmare firească a amenințării creată pentru țările din răsăritul Europei prin pregătirile excesive întreprinse în occident în vederea unui nou război. Nu era vorba numai de gălăgia belicoasă a unor generali ratați. Vorbăria aceasta nu era decît o expresie a unui complex de măsuri menite să azvîrle Europa în vîltoarea unui nou război. Un pas spre aceasta a constituit reînarmarea Germaniei occidentale efectuată o perioadă în tăcere, iar mai apoi în văzul întregii omeniri. Desigur toate acestea sînt cunoscute și o înșiruire a evenimentelor nu este necesară.

Se impun însă cîteva constatări. Prima este aceea că statele participante la tratatul de la Varșovia, și în primul rînd Uniunea Sovietică, nu au considerat tratatul drept o simplă declarație de intenții Ele au acționat și acționează în permanență în spiritul tratatului — care este spiritul Cartei O.N.U. — făcînd tot ceea ce depinde de ele pentru a slăbi încordarea internațională, pentru a scoate din impas unele probleme internaționale. Declarațiile au fost urmate întotdeauna de fapte și în categoria acestor fapte trebuie să încadrăm reducerea efectivelor forțelor armate ale U.R.S.S. și ale țărilor democrat populare, reducerea alocațiilor militare, reducerea stagiului militar în unele țări socialiste etc. Acestea sînt fapte pe care oricît ar încerca obișnuiții calomniei și diplomații lipsiți de realism să le răstălmăcească nu ajung la nici un rezultat.

Se poate spune că în prezent situația internațională este mai bună decît în anul trecut Meritul revine Uniunii Sovietice și altor țări iubitoare de pace. Acest lucru trebuie spus limpede Cum au răspuns puterile occidentale eforturilor sovietice? In general, ca și în trecut, printr-o politică caracterizată prin lipsă de realism, prin cramponare de poziții depășite de realități. Afirm în general deoarece dacă S.U.A. s-a manifestat cu îndărătnicie ca adeptă a politicii „în pragul războiului", alte state occidentale cum ar fi Franța și Anglia, și mai ales prima, au manifestat tendințe spre o politică mai lucidă, care să corespundă spiritului vremii. In privința aceasta recenta sesiune a consiliului N.A.T.O. este concludentă. Se pare că în blocul nord-atlantic unii au început să-și dea seama că această grupare este sortită unui inevitabil eșec, că ea nu ține seama de cît de interesele americane, și mai ales de faptul că interesele americane nu coincid totdeauna cu interesele celorlalte state atlantice. Ultima sesiune a consiliului N.A.T.O. a marcat cele mai puternice divergențe înregistrate de această organizație de la crearea ei. Chiar Dulles vorbind despre sesiunea N.A.T.O a spus că „prea multe divergențe separă pe unii din membrii săi". Participarea la aceeași coaliție agresivă nu a atenuat nici conflictul greco-turco britanic, nici contradicțiile franco vestgermane nici împotrivirea Islandei față de soarta ce i-a fost hărăzită ca bază americană. Dar divergențele merg mai departe de problema relațiilor dintre unii participanți la N.A.T.O. și afectează însăși viziunea asupra problemelor internaționale cele mai acute. In primul rînd în sînul unor participanți la N.A.T.O. se manifestă tendința de a transforma acest bloc al războiului, de a-i schimba firma. Tendințele acestea sînt atît de puternice încît la ultima sesiune a consiliului N.A.T.O. a predominat discuția în jurul lărgirii aspectelor economice ale activității blocului nord-atlantic Pentru S.U.A. nu este vorba însă decît de o simplă schimbare de firmă. Alte state doresc ceva mai mult decît atita. Cu brutalitatea care îi este specifică, domnul Dulles a ținut să destrame orice fel de iluzii afirmînd zilele acestea că „politica Statelor Unite a fost întotdeauna menținerea forțelor sale militare" și afirmînd că și pe viitor va rămîne neschimbată.

Această profesiune de credință — complectată atît de o serie de măsuri militare nejustificate din punct de vedere al evoluției situației internaționale cît și de limbuția războinică a unor generali americani — poate fi un indiciu în privința intențiilor de viitor ale S.U.A.

Or, în privința aceasta tratatul de la Varșovia este un sever avertisment adresat eventualilor amatori de aventuri militare.

Aniversăm tratatul de la Varșovia conștienți de forța noastră de trăinicia prieteniei țărilor socialiste, plini de atenție față de evoluția evenimentelor internaționale Năzuim spre coexistența pașnică dar dușmanii noștri nu trebuie să-și făurească speranțe deșarte. Dorința noastră de pace nu este inspirată de slăbiciune. 900 de milioane de oameni sînt hotărîți să lupte pentru apărarea cuceririlor lor.

EDGARD OBERST